

Arrest

nr. 236 385 van 4 juni 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X enerzijds en X anderzijds, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (S.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Saboya, Boyaca, maar ruim dertig jaar woonachtig te Bogota. U bent gehuwd met A., hier in België aanwezig samen met uw twee minderjarige zonen. Ook uw stiefzoon W. (CG X) is in België aanwezig. In Colombia werkte u als taxichauffeur, uw vrouw werkte bij een bank en uw stiefzoon is een gediplomeerd ingenieur.

U verklaart dat u Colombia diende te verlaten na verschillende bedreigingen vanwege leden van de gewapende groepering ELN (Ejercito de Liberacion Nacional). Half mei 2018 verdween de zoon, J. van uw oudste broer Ju.. Hij was 29 jaar en ingenieur van beroep. Op 24 mei 2018 heeft zijn vader officieel klacht ingediend. Omdat uw broer werkte als bewaker voor de gevangenis en onregelmatige uren had, vroeg hij u om de familiale zoektocht naar uw neef te coördineren. Dit hield in dat u contact onderhield met de Dienst Verdwijningen en ook dat u geregeld naar het Forensisch Instituut ging om daar de foto's van gevonden lichamen te bekijken. U hielp samen met de rest van uw familie, inclusief uw vrouw, met het verspreiden van de flyers, het bezoeken van ziekenhuizen e.d. Je neef is op een ochtend gewoon verdwenen toen hij op weg ging van zijn huis naar zijn werk. In juli 2018 kreeg u van twee mannen, die aangaven van ELN te zijn, een aanmaning om te stoppen met de zoektocht naar uw neef. U gaf er weinig aandacht aan. 17 augustus 2018 werd u echter opnieuw bedreigd. Ook uw telefoon werd afgeluisterd. De personen lieten doorschijnen alles over u en uw gezin te weten, met name dat ook uw (stief)zoon ingenieur is van opleiding. Op 18 augustus 2018 werd uw vrouw benaderd door een onbekende die haar vroeg of ze u kende. Toen ze uit angst ontkende, kreeg ze de boodschap om tegen u te zeggen dat u met de zoektocht naar uw neef J. diende te stoppen. De vooravond van 12 september 2018 kwam u 's nachts aan bij het huis van uw moeder, waar u sinds augustus verbleef. Kort daarop werden er stenen door de ruit gekeild. U keek naar buiten en zag bij de ingang van de straat een zwarte wagen staan. De volgende dag, vlak voor u naar de luchthaven ging, diende u betreffende dit incident een klacht in. U verliet op 12 september 2018 Colombia en kwam op 13 september 2018 via Madrid in België aan. U diende een vraag om internationale bescherming (VIB) in op 07 oktober 2018. Na uw vertrek woonde uw vrouw op wisselende adressen bij familieleden, vooral bij uw moeder in de aanloop naar haar vertrek. Deze voorzorgsmaatregelen werden haar aangeraden nadat uw vrouw op 20 september 2018 een klacht indiende bij het parket over de eerdere bedreigingen ten aanzien van u en haarzelf. Omwille van financiële redenen, kwamen uw vrouw en de kinderen op een later tijdstip naar België. Ze zijn op 29 januari 2019 geland in de luchthaven van Rossy (FR) en dienden in België op 14 februari 2019 een vraag om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer dat de ELN acties zou ondernemen tegenover uw gezin, ze vroegen u immers herhaaldelijk de zoektocht naar uw verdwenen neef te staken, in het bijzonder vreest u ook dat uw (stief)zoon zou worden ontvoerd omdat hij dezelfde opleiding heeft genoten als uw verdwenen neef. U meent immers dat uw verdwenen neef werd gerekruteerd of ontvoerd door de ELN omdat hij een ingenieur is wiens capaciteiten van pas kunnen komen voor de ELN.

U legt volgende documenten neer; uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en minderjarige kinderen, uw geboorteakte, een uittreksel van burgerlijke stand, een klacht bij de politie dd. 12 september 2018, een attest van het Forensisch Instituut dd. 19 september 2018, een document van SIRDEC dd. 23 mei 2018 met update dd.30 mei 2018, de aangifte van verdwijning van uw neef bij de Nationale Politie dd. 24 mei 2018, de klacht van uw vrouw bij het Openbaar Ministerie dd. 21 september 2018, een document van de nationale politie dd. 17 oktober 2018 i.v.m. beschermingsmaatregelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt een vrees te hebben voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Immers, uit uw opeenvolgende verklaringen, de verklaringen van uw familieleden, alsook vormelijke inconsequenties in de door u neergelegde documenten blijkt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van ELN.

U verklaart dat personen die zich identificeerden als zijnde leden van ELN u verschillende keren aanmaanden om te stoppen met de zoektocht naar uw neef en u bedreigden met de dood indien u dit niet zou doen (CG p. 4 ev). Ze lieten ook uitschijnen te weten dat uw (stief)zoon een afgestudeerde ingenieur is. Ook uw vrouw werd éénmaal benaderd en aangemaand u de boodschap over te brengen om ermee te stoppen.

Het lijkt in eerste instantie niet te passen in een logisch geheel dat u de zoektocht naar uw neef J. in Colombia niet staakte aangezien dit de enige eis was die aan u gesteld werd (DVZ, vragenlijst van zowel u, uw vrouw, uw stiefzoon, telkens vraag 3.5 ; CG p.5-6, 8, 11; CG vrouw p.3 ; CG zoon p.7,11). Uiteindelijk heeft u door uw land te verlaten uw zoektocht eveneens stopgezet waardoor men zich de vraag kan stellen waarom u deze zoektocht dan niet simpelweg in Colombia stopzette waardoor u logischerwijze uw geboorteland niet had hoeven te verlaten. Alleen al deze door u voorgestelde gang van zaken doet het vermoeden rijzen dat wat u vertelt niet klopt. Overigens hebt u nergens harde bewijzen gevonden voor het feit dat ELN aan de basis lang van de verdwijning van uw neef waardoor moeilijk te vatten is waarom ELN u zou bedreigen. Nog onwaarschijnlijker wordt het wanneer u stelt dat uw belagers zich kenbaar maakten als ELN-leden en daarmee de verdenking op zichzelf zouden laden.

Deze vaststellingen worden nog verder bevestigd door wat volgt. U bent immers niet bij machte de verschillende essentiële elementen van uw vluchtrelaas aannemelijk te maken en dit omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de neergelegde documenten die verband houden met de aangehaalde verdwijning van uw neef, moet het volgende worden opgemerkt. Wat de datum van de verdwijning betreft, zeggen zowel u al uw vrouw dat dit midden mei 2018 was (CG p.4 en CG vrouw p.4). Uw (stief)zoon preciseerde dat het op 17 mei 2018 was (CG zoon p.6). U verklaarde dat op 24 mei uw oudste broer, vader van de verdwenen neef, officieel klacht heeft ingediend (CG p.4). Het origineel van die klacht legt u niet voor, omdat dit stuk zich bij uw broer zou bevinden (CG p.6). Uw vrouw verklaarde eveneens dat de vader van J. een klacht indiende (CG vrouw p. 4) en uw stiefzoon verklaarde dat deze klacht op de 24ste mei werd ingediend bij SIGIN (CG zoon p.6). Het door u neergelegde opsporingsbericht (flyer in het dossier), betreft de verdwijning van een persoon met de naam J.A.P.M., verdwenen op 17 mei om 8.30h toen hij op weg was naar zijn werk. Het is echter bijzonder bevreemdend dat het door u neergelegde document, namelijk de klacht (copie) ingediend op 24 mei 2018 bij de Nationale Politie, door Ju.V.P.R., uw broer, aangeeft dat zijn zoon P.M.J.A. verdwenen is op 21 mei 2018 “zoals blijkt uit een verslag van SIRDEC “(nummerv verwijzing). Het document van SIRDEC (nationaal formulier voor de opsporing van verdwenen personen) dateert van 23 mei 2018 en in de follow-up van 30 mei 2018 verklaart de vader dat zijn zoon verdween op 17 mei 2018. In de klacht dd. 21 september 2018 ingediend door uw vrouw, staat de ene keer dat “de neef van haar man” verdween op de 17de mei en de andere keer op de 18de mei, wat opvallend is. De verschillende data zijn incoherent, dat bij de Nationale Politie een andere verdwijningsdatum zou vermeld staan in het oorspronkelijk verslag waarnaar het verwijst is bedenkelijk.

In het andere neergelegde document, van het Forensisch Instituut, wordt bevestigd dat S. (u dus) zich op 1 juni 2018 heeft aangeboden om de verdwijning van zijn neef te melden, wat bizar is aangezien de verdwijning al was aangegeven op 23 mei 2018 en uw naam vermeld staat in de update dd. 30 mei 2018. Dit document werd afgeleverd op 19 september 2018, d.i. toen u zich al in België bevond, op vraag van Dhr. R.A.P.R., één van uw broers volgens uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ vraag 17). Het document zou zijn afgegeven voor formaliteiten van de Ecuadoriaanse regering. Het is duidelijk een gesolliciteerd document en staat haaks op uw verklaringen, dat u niemand van uw familie op de hoogte heeft gebracht van de dreigementen aan uw persoon vanwege de zoektocht naar uw neef (CG p. 6 en p.10), tevens uw motief om uw land te verlaten en om internationale bescherming te vragen. Ook na het vertrek van uw vrouw en kinderen, vertelden jullie niets aan de familie en hebben jullie hen enkel verteld dat er zich in het buitenland een werkgelegenheid voordeed (CG vrouw p. 4-5 en CG stiefzoon p. 8-9). Het is ondenkbaar dat uw broer zich geen vragen zou stellen als hij om een bevestiging van uw aanwezigheid op het Forensisch Instituut moet gaan vragen, nadat u het land al verliet. Ook bij dit document rijzen er dus twijfels.

Aangaande uw verklaring dat u door ELN zou zijn geviseerd omdat u de coördinatie deed van de zoektocht naar uw neef, moet het volgende worden opgemerkt:

Uw oudste broer zou u gevraagd hebben de verschillende zoekacties van diverse familieleden bij te houden (CG p. 4), omdat dit voor hem moeilijk was, gezien zijn wisselende werkuren.

U maakt echter niet aannemelijk dat uw rol dermate zichtbaar was, in die mate dat u als enige van uw familie zou (kunnen) worden bedreigd (CG p. 6). Bij de zoektocht was immers de hele familie betrokken (CG p. 4-5). Op het door u gepresenteerde document van SIRDEC staan verschillende familieleden vermeld. De oudste broer van uw neef J., namelijk J.J.P.M. (CG p.8), was volgens uw verklaring zelfs op zoek aan de grens met Ecuador (CG p.4). U verklaart ook dat de zoektocht op sociale media via o.a. diens FB –profiel verliep (CG p. 8). U het FB-profiel van J.J.P.M. getoond (man op zeilboot, advocaat van beroep), bevestigt u dat het om de juiste persoon gaat (CG p.11). Echter, op dit profiel is er nergens een verwijzing noch vriendschapslink naar zijn broer J., noch enige verwijzing naar een vermiste broer, wat toch opmerkelijk is, zelfs indien hij voor de zoektocht een ander profiel zou hebben gebruikt. Hoe dan ook, uit uw diverse verklaringen blijkt dat de hele familie actief naar uw neef op zoek was. Temeer daar de broer van de verdwenen persoon een advocaat is, lijkt het toch meer voor de hand liggend dat hij het voortouw zou nemen in de zoektocht naar de verdwijning van zijn broer. Ook uit de verklaringen van uw vrouw (CG vrouw p.4) blijkt dat uw neef J., de hele familie aanwijzingen gaf over de te nemen juridische stappen. Hij hield zich ook bezig met de sociale media. Uw vrouw verklaarde dat er ook op de TV een oproep werd gedaan, met name door de zus en een broer van uw verdwenen neef (CG p.4). Op de expliciete vraag aan uw vrouw, of u op de TV bent geweest, antwoordde ze ontkennend.

U gevraagd naar het onderzoek komt u nauwelijks tot een doorleefd relaas (CG p. 5-6). U zegt dat er werd gezocht in de ziekenhuizen en dat u contact opnam met de dienstdoende agent, maar u gevraagd naar de stand van het onderzoek en wat er precies werd onderzocht door de politie (CG p.6), geeft u geen antwoord en stelt u enkel dat u dagelijks contact opnam met de verantwoordelijke. U gevraagd of jullie nog iets anders hebben gedaan, naast het zoeken in de ziekenhuizen en het mortuarium, zegt u dat jullie samen met de patrouille de route zijn afgelopen van zijn huis naar zijn werk en dat hij op één video te zien was (CG p.7). U gevraagd wie jullie hebben aangesproken om te weten te komen verwijst u onmiddellijk naar gespecialiseerde diensten (CG p.5). U gevraagd naar de meer “simpele dingen”, of hij op zijn werk was aangekomen, hoe laat hij vertrokken was e.d. verklaart u louter, dat hij nooit is toegekomen op zijn werk. Uw (stief)zoon gevraagd te vertellen over de verdwijning van uw neef, herhaalt hij de acties die u opsomde (CG zoon p. 6). Hem gevraagd wat er geweten is over de dag van de verdwijning zelf, wat daarover wordt verteld binnen de familie, verwijst hij naar wat uw broer Ju. in de klacht bij SIGIN liet optekenen, namelijk dat zijn zoon gezegd had dat hij een werk ging uitvoeren maar dat niet geweten is waar noch met wie (CG zoon p.6). U maakt dus helemaal niet aannemelijk dat u een spilfiguur was in het onderzoek naar uw verdwenen neef.

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakt, om welke reden(en) u meer dan de andere familieleden het risico zou lopen om te worden gevisieerd door ELN. Het is duidelijk dat u uw eigen rol in de verf pogt te zetten.

Bovendien mag het toch verbazen dat u niemand van uw familie, met name uw broers en zussen op de hoogte heeft gebracht van de bedreiging ten aanzien van u en uw familie, ook niet ná uw vraag om internationale bescherming (zie supra). Uw verklaringen om dit niet te doen, zijn weinig overtuigend, in die mate dat het de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging verder ondermijnt. Zo stelt u (CG p.6-7), dat u het niet heeft gedaan omwille van de rouw waarin de familie verkeerde en ook omdat uw telefoon zou zijn afgeluisterd, waardoor u de communicatie met hen hebt stopgezet. Echter, het gaat hier wel over uw eigen familie, die je bij gelegenheid toch nog ziet. U stelt dat u de familie niet in gevaar wou brengen, wat een vreemde verklaring is, aangezien ze juist beschermingsmaatregelen zou kunnen nemen in een dergelijke situatie. U zegt hierop dat u hen niet waarschuwde omdat het niet relevant was, aangezien de bedreigingen enkel tegen u en uw gezin gericht waren (CG p.10), wat bovenstaand als weinig aannemelijk werd aangetoond. U noch uw vrouw (CG vrouw p.7) geven een plausibele uitleg voor het feit dat jullie niemand van de familie op de hoogte brachten van de dreiging. Uw vrouw verschuilde zich dan weer achter “de adviezen van het openbaar ministerie om niemand erbij te betrekken”. Dat dit ook zou slaan op de familie, uw broers en zussen, is weinig waarschijnlijk.

Verder werd u ook gevraagd, uitgaande van uw verklaring dat de zoektocht naar uw neef een doorn in het oog van ELN was, waarom u zich niet tijdelijk hebt teruggetrokken uit het onderzoek (CG p.11), waarop u stelde dat u aan de kop stond van de zoektocht en omwille van het risico besloot het land te ontvluchten. Deze reden werd bovenstaand al als weinig aannemelijk beoordeeld.

Dan, wat de bedreigingen zelf betreft, moet het volgende worden vastgesteld. De eerst bedreiging zou zich hebben voorgedaan in de maand juli, toen twee mannen op een moto naast u kwamen rijden en u vroegen of u S. was.

Ze zouden hebben gezegd dat ze van ELN waren. In augustus zou u, in de buurt van het huis van uw moeder, een tweede keer op dezelfde manier zijn bedreigd, maar met een vuurwapen. Over de eerste bedreiging heeft u niets gezegd tegen uw vrouw (CG vrouw p.11). U heeft er haar pas over gesproken nadat zij op de 18de augustus werd bedreigd door een persoon (CG vrouw p.3). Uw vrouw verklaarde dat u op de 17de augustus werd bedreigd en zij op de 18de (CG vrouw p. 3). Ook uw (stief)zoon verklaarde dat u een eerste keer in juli werd bedreigd en een tweede keer in augustus (CG zoon p.8) en dat de volgende dag, op 18 augustus (CG zoon p.9) zijn moeder werd bedreigd. Aangaande deze bedreigingen heeft u aanvankelijk geen klacht ingediend bij de autoriteiten van uw land. U verklaarde dat u dit niet heeft gedaan omwille van de intimidatie, uit vrees dat het nog erger zou worden als u een klacht indiende (CG p. 9). Het is dan ook zeer bevreemdend dat u wél een klacht zou indienen op 12 september 2018 (zie neergelegd document), de dag van uw vertrek uit Colombia., terwijl uw vrouw en kinderen zich nog in Colombia bevonden.

De vermeldingen in deze klacht komen niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van het CG. Zo staat in de klacht dd. 12 september 2018 dat u ongeveer een maand geleden (dus rond 12 augustus) en opnieuw ongeveer twee weken geleden (dus laatste dagen van augustus), werd bedreigd door twee kerels op een motor, en dat er nu op 12 september een zwarte auto langs kwam. Deze data kloppen niet met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u een eerste keer in juli en een tweede keer in augustus zou zijn bedreigd. Bovendien staat er in de klacht niets van wat u verklaarde inzake de aanleiding voor deze klacht, namelijk dat u in de nacht in het huis van uw moeder aankwam, dat er geklopt werd op de deur, dat er een steen door de ruit werd gesmeten en dat u verderop, "twee of drie" straten verder een auto zag staan (CG p. 10). U maakt in de klacht geen enkel gewag van een bedreiging vanwege ELN. U antwoordt zelfs ontkennend op de vraag of er vermoedens zijn, maar expliceert wél dat het vermeldenswaard is dat ongeveer twee maanden geleden (dus vanaf 12 juli) uw neef verdween, wat dus al helemaal niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen en deze van uw familieleden, namelijk dat uw neef verdween in de maand mei.

Verder is het ook weinig overtuigend dat uw vrouw op 21 september 2018 beslist om een klacht in te dienen, dus nadat u al vertrokken was op 12 september 2018. U vrouw verklaarde dat u in augustus al had besloten om het land te verlaten (CG vrouw p.3 en CG zoon p.10). U heeft zich vervolgens in contact gesteld met uw vriend hier in België, die u heeft geholpen om de beslissing te nemen (CG p. 5). Omdat u niet genoeg middelen had, kwam u eerst. Uit de verklaringen van uw (stief)zoon blijkt dat uw vrouw en kinderen gewacht hebben met hun vertrek omdat ze ervan uitgingen dat u in december een antwoord zou krijgen (CG p. 6 en p.9 en p.10). Uw vrouw verklaarde dat na uw aankomst u werd doorverwezen naar een stichting van Spaanstalige Belgen die u hebben geholpen bij de oriëntering in verband met uw aanvraag om internationale bescherming. Het is lijkt er dus op dat de klacht die uw vrouw heeft ingediend, ten behoeve was van de Belgische asielinstanties.

Het is verder toch ook opvallend dat jullie niets aan uw familie zouden hebben verteld over de bedreigingen, zagezegd om de familie te beschermen. Uw (stief)zoon verklaarde hierover dat het indienen van een klacht een alert kan veroorzaken (CG zoon p.9) en ook u was bang om een klacht in te dienen uit vrees dat het de zaak alleen maar erger zou maken (CG p.6-7 en p.10). Hiermee rekening gehouden is het erg vreemd, dat er dan toch beslist wordt door uw vrouw om op 21 september 2018 een klacht in te dienen waarin ELN wel met naam en toenaam wordt genoemd. Opvallend is ook, dat er in dit document verwezen wordt naar feiten dd. 18 september 2018, terwijl u, uw vrouw en uw (stief)zoon aanhaalden dat uw vrouw op 18 augustus 2018 werd bedreigd. Ook bij dit neergelegde document kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst in die mate dat het de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnt.

Voortgaande op het bovenstaande is het ook weinig aannemelijk dat het feit dat uw vrouw en kinderen, ná uw vertrek, bij diverse familieleden hebben verbleven verband hield met een gegronde vrees (CG p.11). Immers, van september tot november verbleven ze op het adres van uw moeder (CG vrouw p.2), waar zich op 12 september de feiten zouden hebben voorgedaan die aanleiding gaven tot uw klacht bij de politie. Uw vrouw verklaarde tevens dat uw kinderen nog hun schooljaar hebben beëindigd, namelijk op 15 november 2018 waarop ze twee maanden en half vakantie hadden (CG p.5). het is dan ook helemaal niet zo vreemd, dat ze bij verschillende familieleden, o.a. haar zus hebben verbleven. In januari 2019 zijn uw vrouw en kinderen dan terug bij uw moeder gaan inwonen tot aan hun vertrek naar België.

Bovenstaande vaststellingen raken de kern van de geloofwaardigheid van uw vraag om internationale bescherming.

Ook op grond van objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) is het weinig aannemelijk, dat u zou bedreigd zijn door ELN omwille van de door u genoemde redenen.

Immers, uit betreffende informatie blijkt, dat ELN een guerrillaorganisatie is, die voornamelijk opereert op het platteland van Colombia, en in het bijzonder aan de kust in het oosten, in de noordelijke provincies én de landsgrenzen met Venezuela en Ecuador. In het departement Chóco zijn ze verantwoordelijk voor mensenrechtenschendingen. De ELN doen geregeld gerichte aanvallen tegen politiestations, in het bijzonder na het stranden van de vredesonderhandelingen met de overheid in januari 2018. Volgens bepaalde observatoren zouden er recent ook in de steden cellen zijn opgericht. In januari 2019 nam ELN de verantwoordelijkheid op van de aanslag tegen de Nationale Politieacademie in Bogota. Het was de dodelijkste aanval sinds 2003 (zie toegevoegde informatie). De ELN zelf beschouwden dit als een legitieme oorlogsdaad waarmee ze proberen om de president terug aan de onderhandelingstafel te krijgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat ELN zijn acties richt op het bevechten van de Colombiaanse overheid, met andere woorden high-profile en/ of politieke doeleinden. Dat ELN zich in Bogota zou bezig houden met het intimideren van burgers, louter en alleen omdat die op zoek zijn naar een verdwenen familielid, zoals u beweert (CG p.6), en er bovendien geen enkel tastbaar bewijs is dat ELN aan de basis ligt van de verdwijning, is weinig plausibel en maakt u in het geheel niet aannemelijk.

Bovenstaande informatie indachtig, werd u gevraagd om welke redenen ELN u viseerde (CG p. 9). U herhaalt doorheen het persoonlijk onderhoud telkens hetzelfde, namelijk dat u werd geïdентificeerd door personen die zich geïdентificeerd hadden als zijnde van ELN en u zeiden de zoektocht naar uw neef stop te zetten, of de gevolgen te dragen. Door deze bedreiging vermoedt u dat uw neef door ELN is meegenomen. U denkt dat dit te maken had met zijn profiel, zijnde een ingenieur. U vermoedt dat ELN ingenieurs nodig hebben (CG p.9). Op de vraag om welke reden(en) dat zou zijn, zegt u dat het een veronderstelling van u is, omdat ELN professionele mensen rekruteert. Er is echter een verschil tussen rekrutering en kidnapping.

Hoewel het tot de modus operandi hoort van ELN om mensen te kidnappen, doen ze dit met het oog op het verkrijgen van losgeld en gaat het meestal om werknemers van grote multinationals, i.c. oliebedrijven in het oosten van het land (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw vrouw verklaarde geen weet te hebben van een vraag om losgeld (CG vrouw p. 7) en u heeft er spontaan niets over gezegd. U maakt dus niet aannemelijk dat uw neef werd gekidnapd door ELN.

Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt eveneens dat in recente jaren ELN maar een klein aandeel heeft in de talrijke ontvoeringen die in uw land plaats vinden, en in de statistiek van 2017-2018 worden ze zelfs niet genoemd. Dat ELN uw neef zou kidnappen louter en alleen omdat hij een ingenieur is, is weinig waarschijnlijk. U verschillende keren gevraagd óf er een band was tussen uw neef en ELN, ontkent u dit stellig (CG p.5, p. 6). Uiteindelijk verklaart u de waarheid niet te kennen, en zegt u dat het een vermoeden van uw kant is, dat ELN uw neef meenam, omdat hij een ingenieur is (CG p.9). Uw verklaringen terzake zijn bijzonder speculatief. Dit geldt eveneens voor de verklaringen terzake van uw vrouw en uw stiefzoon. Uw vrouw weet ook niet of uw neef al dan niet gerekruteerd dan wel ontvoerd werd, in ieder geval is er geen vastgestelde band tussen uw neef en ELN (CG vrouw p. 3 en CG stiefzoon p. 11). Ook uw vrouw en stiefzoon beweren dat ELN "professionelen" meenemen en doden, maar u noch uw vrouw, noch uw stiefzoon geven een begin van bewijs dat dit effectief het geval zou zijn geweest.

Bovendien, betreft het een organisatie die scherp in de gaten wordt gehouden door de overheid. Het is dan ook weinig aannemelijk dat leden van ELN zich tegenover een burger als dusdanig zouden identificeren.

U geeft tot slot ook aan dat u en uw vrouw bevreesd zijn voor uw (stief)zoon die ook een ingenieur is, net als uw verdwenen neef (CG p. 5-6; CG vrouw p. 3 en p.7; CG zoon p. 11). Jullie herhalen dit verschillende keren. Nergens in uw verklaringen zijn er indicaties te bespeuren dat er daadwerkelijk een grond aanwezig is voor deze vrees. Een loutere verwijzing naar uw neef die verdween volstaat niet. Het is niet voldoende dat u denkt dat er gevaar is, u dient dit ook te kunnen concretiseren, hetgeen niet het geval is. Dat u verklaart dat de ELN leden u zegden dat ze wisten dat uw zoon ook een ingenieur was, is een verklaring die omwille van de bovenvermelde vaststellingen in een bedrieglijk daglicht komt te staan en toont op geen enkele manier aan dat uw zoon onder vuur zou liggen. Uw verklaringen hieromtrent zijn algemeen en speculatief. Het volstaat niet dat u zelf denkt dat jullie gevaar kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden.

Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van bepaalde actoren in Colombia te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg wordt u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2, a en b.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia.

Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad BOGOTA te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in BOGOTA actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De neergelegde paspoorten en ID-kaarten, uw geboorteakte en uittreksel van de burgerlijke stand zijn een aanduiding van uw identiteit en die van uw familieleden, die hier verder niet ter discussie staat. De neergelegde klachten en andere documenten werden bovenstaand besproken.

Tot slot, ook ten aanzien van uw vrouw en meerderjarige (stief)zoon, werd besloten hen de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming te weigeren

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Bogota. U bent gehuwd met S. en heeft twee minderjarige zonen met hem. U heeft tevens een meerderjarige zoon uit een eerder huwelijk, W. (O.V. X , CG X). U kwam samen met uw kinderen aan in België op 30 januari en diende op 14 februari 2019 een vraag om internationale bescherming in. U verklaart dat uw man de leiding had bij de familiale zoektocht naar zijn verdwenen neef. Deze neef verdween in mei 2018. Op 18 augustus 2018 werd u bij het park benaderd door een man die u vroeg of u S. kende. Geschrokken ontkende u, maar de man zei dat u aan uw man de boodschap moest doorgeven dat hij moet ophouden met de zoektocht naar zijn neef. Hij bedreigde u en uw familie en liet uitschijnen dat ze op de hoogte waren dat uw zoon een afgestudeerd ingenieur was. Toen u uw man om uitleg vroeg bekende hij dat hij ook al twee keer eerder was bedreigd door mannen die zeiden dat ze van ELN waren. Uw man besloot al in augustus om het land te verlaten en deed dit effectief op 12 september 2018. Omdat er niet genoeg middelen waren voor de hele familie bleef u achter met de kinderen. Van september tot november woonde u in bij uw schoonmoeder. Uw meerderjarige zoon ging in het huis van een vriendin wonen. Op 21 september 2018 diende u bij het Openbaar Ministerie een klacht in aangaande de bedreiging door ELN ten aanzien van uzelf en uw man. U kreeg er aanwijzingen om u te beschermen, zoals o.a. van adres wisselen en uw gewoontes te veranderen. Na 15 november 2018, het einde van het schooljaar, verbleef u nog bij andere familieleden. Vanaf januari 2019 verbleef u opnieuw bij uw schoonmoeder tot aan uw vertrek op 28 januari 2018.

Bij terugkeer heeft u een vrees vanwege ELN. U vreest eveneens voor het lot van uw oudste zoon, omdat die ingenieur is van opleiding, net zoals de verdwenen neef van uw man. U zegt dat ELN professionelen rekruteert.

U legt uw paspoort en deze van uw minderjarige kinderen neer, alsook de klacht dd. 21 september 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt een vrees te hebben voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging integraal op dezelfde motieven als deze van uw echtgenoot S. en uw meerderjarige zoon W.. Inzake hun verzoek om internationale bescherming werd hen de hoedanigheid van Vluchteling alsook de Subsidiaire Bescherming geweigerd. Hieruit volgt dat ten aanzien van u dezelfde beslissing dient te worden aangehouden. In deze beslissing werd op de essentiële punten verwezen naar uw verklaringen ten aanzien van het CG.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt een vrees te hebben voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Immers, uit uw opeenvolgende verklaringen, de verklaringen van uw familieleden, alsook vormelijke inconsequenties in de door u neergelegde documenten blijkt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van ELN.

U verklaart dat personen die zich identificeerden als zijnde leden van ELN u verschillende keren aanmaanden om te stoppen met de zoektocht naar uw neef en u bedreigden met de dood indien u dit niet zou doen (CG p. 4 ev). Ze lieten ook uitschijnen te weten dat uw (stief)zoon een afgestudeerde ingenieur is. Ook uw vrouw werd éénmaal benaderd en aangemaand u de boodschap over te brengen om ermee te stoppen.

Het lijkt in eerste instantie niet te passen in een logisch geheel dat u de zoektocht naar uw neef J. in Colombia niet staakte aangezien dit de enige eis was die aan u gesteld werd (DVZ, vragenlijst van zowel u, uw vrouw, uw stiefzoon, telkens vraag 3.5 ; CG p.5-6, 8, 11; CG vrouw p.3 ; CG zoon p.7,11). Uiteindelijk heeft u door uw land te verlaten uw zoektocht eveneens stopgezet waardoor men zich de vraag kan stellen waarom u deze zoektocht dan niet simpelweg in Colombia stopzette waardoor u logischerwijze uw geboorteland niet had hoeven te verlaten. Alleen al deze door u voorgestelde gang van zaken doet het vermoeden rijzen dat wat u vertelt niet klopt. Overigens hebt u nergens harde bewijzen gevonden voor het feit dat ELN aan de basis lang van de verdwijning van uw neef waardoor moeilijk te vatten is waarom ELN u zou bedreigen. Nog onwaarschijnlijker wordt het wanneer u stelt dat uw belagers zich kenbaar maakten als ELN-leden en daarmee de verdenking op zichzelf zouden laden.

Deze vaststellingen worden nog verder bevestigd door wat volgt. U bent immers niet bij machte de verschillende essentiële elementen van uw vluchtrelaas aannemelijk te maken en dit omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de neergelegde documenten die verband houden met de aangehaalde verdwijning van uw neef, moet het volgende worden opgemerkt.

Wat de datum van de verdwijning betreft, zeggen zowel u al uw vrouw dat dit midden mei 2018 was (CG p.4 en CG vrouw p.4). Uw (stief)zoon preciseerde dat het op 17 mei 2018 was (CG zoon p.6). U verklaarde dat op 24 mei uw oudste broer, vader van de verdwenen neef, officieel klacht heeft ingediend (CG p.4). Het origineel van die klacht legt u niet voor, omdat dit stuk zich bij uw broer zou bevinden (CG p.6). Uw vrouw verklaarde eveneens dat de vader van J. een klacht indiende (CG vrouw p. 4) en uw stiefzoon verklaarde dat deze klacht op de 24ste mei werd ingediend bij SIGIN (CG zoon p.6). Het door u neergelegde opsporingsbericht (flyer in het dossier), betreft de verdwijning van een persoon met de naam J.A.P.M., verdwenen op 17 mei om 8.30h toen hij op weg was naar zijn werk. Het is echter bijzonder bevreemdend dat het door u neergelegde document, namelijk de klacht (copie) ingediend op 24 mei 2018 bij de Nationale Politie, door Ju.V.P.R., uw broer, aangeeft dat zijn zoon P.M.J.A. verdwenen is op 21 mei 2018 “zoals blijkt uit een verslag van SIRDEC “(nummerv verwijzing). Het document van SIRDEC (nationaal formulier voor de opsporing van verdwenen personen) dateert van 23 mei 2018 en in de follow-up van 30 mei 2018 verklaart de vader dat zijn zoon verdween op 17 mei 2018. In de klacht dd. 21 september 2018 ingediend door uw vrouw, staat de ene keer dat “de neef van haar man” verdween op de 17de mei en de andere keer op de 18de mei, wat opvallend is. De verschillende data zijn incoherent, dat bij de Nationale Politie een andere verdwijningsdatum zou vermeld staan in het oorspronkelijk verslag waarnaar het verwijst is bedenkelijk.

In het andere neergelegde document, van het Forensisch Instituut, wordt bevestigd dat S. (u dus) zich op 1 juni 2018 heeft aangeboden om de verdwijning van zijn neef te melden, wat bizar is aangezien de verdwijning al was aangegeven op 23 mei 2018 en uw naam vermeld staat in de update dd. 30 mei 2018. Dit document werd afgeleverd op 19 september 2018, d.i. toen u zich al in België bevond, op vraag van Dhr. R.A.P.R., één van uw broers volgens uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ vraag 17). Het document zou zijn afgegeven voor formaliteiten van de Ecuadoriaanse regering. Het is duidelijk een gesolliciteerd document en staat haaks op uw verklaringen, dat u niemand van uw familie op de hoogte heeft gebracht van de dreigementen aan uw persoon vanwege de zoektocht naar uw neef (CG p. 6 en p.10), tevens uw motief om uw land te verlaten en om internationale bescherming te vragen. Ook na het vertrek van uw vrouw en kinderen, vertelden jullie niets aan de familie en hebben jullie hen enkel verteld dat er zich in het buitenland een werkgelegenheid voordeed (CG vrouw p. 4-5 en CG stiefzoon p. 8-9). Het is ondenkbaar dat uw broer zich geen vragen zou stellen als hij om een bevestiging van uw aanwezigheid op het Forensisch Instituut moet gaan vragen, nadat u het land al verliet. Ook bij dit document rijzen er dus twijfels.

Aangaande uw verklaring dat u door ELN zou zijn geviseerd omdat u de coördinatie deed van de zoektocht naar uw neef, moet het volgende worden opgemerkt:

Uw oudste broer zou u gevraagd hebben de verschillende zoekacties van diverse familieleden bij te houden (CG p. 4), omdat dit voor hem moeilijk was, gezien zijn wisselende werkuren. U maakt echter niet aannemelijk dat uw rol dermate zichtbaar was, in die mate dat u als enige van uw familie zou (kunnen) worden bedreigd (CG p. 6). Bij de zoektocht was immers de hele familie betrokken (CG p. 4-5). Op het door u gepresenteerde document van SIRDEC staan verschillende familieleden vermeld. De oudste broer van uw neef J., namelijk J.J.P.M. (CG p.8), was volgens uw verklaring zelfs op zoek aan de grens met Ecuador (CG p.4). U verklaart ook dat de zoektocht op sociale media via o.a. diens FB – profiel verliep (CG p. 8). U het FB-profiel van J.J.P.M. getoond (man op zeilboot, advocaat van beroep), bevestigt u dat het om de juiste persoon gaat (CG p.11). Echter, op dit profiel is er nergens een verwijzing noch vriendschapslink naar zijn broer J., noch enige verwijzing naar een vermiste broer, wat toch opmerkelijk is, zelfs indien hij voor de zoektocht een ander profiel zou hebben gebruikt. Hoe dan ook, uit uw diverse verklaringen blijkt dat de hele familie actief naar uw neef op zoek was. Temeer daar de broer van de verdwenen persoon een advocaat is, lijkt het toch meer voor de hand liggend dat hij het voortouw zou nemen in de zoektocht naar de verdwijning van zijn broer. Ook uit de verklaringen van uw vrouw (CG vrouw p.4) blijkt dat uw neef J., de hele familie aanwijzingen gaf over de te nemen juridische stappen. Hij hield zich ook bezig met de sociale media. Uw vrouw verklaarde dat er ook op de TV een oproep werd gedaan, met name door de zus en een broer van uw verdwenen neef (CG p.4). Op de expliciete vraag aan uw vrouw, of u op de TV bent geweest, antwoordde ze ontkennend.

U gevraagd naar het onderzoek komt u nauwelijks tot een doorleefd relaas (CG p. 5-6). U zegt dat er werd gezocht in de ziekenhuizen en dat u contact opnam met de dienstdoende agent, maar u gevraagd naar de stand van het onderzoek en wat er precies werd onderzocht door de politie (CG p.6), geeft u geen antwoord en stelt u enkel dat u dagelijks contact opnam met de verantwoordelijke. U gevraagd of jullie nog iets anders hebben gedaan, naast het zoeken in de ziekenhuizen en het mortuarium, zegt u dat jullie samen met de patrouille de route zijn afgelopen van zijn huis naar zijn werk en dat hij op één video te zien was (CG p.7). U gevraagd wie jullie hebben aangesproken om te weten te komen verwijst u onmiddellijk naar gespecialiseerde diensten (CG p.5). U gevraagd naar de meer "simpele dingen", of hij op zijn werk was aangekomen, hoe laat hij vertrokken was e.d. verklaart u louter, dat hij nooit is toegekomen op zijn werk. Uw (stief)zoon gevraagd te vertellen over de verdwijning van uw neef, herhaalt hij de acties die u opsomde (CG zoon p. 6). Hem gevraagd wat er geweten is over de dag van de verdwijning zelf, wat daarover wordt verteld binnen de familie, verwijst hij naar wat uw broer Ju. in de klacht bij SIGIN liet optekenen, namelijk dat zijn zoon gezegd had dat hij een werk ging uitvoeren maar dat niet geweten is waar noch met wie (CG zoon p.6). U maakt dus helemaal niet aannemelijk dat u een spilfiguur was in het onderzoek naar uw verdwenen neef.

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakt, om welke reden(en) u meer dan de andere familieleden het risico zou lopen om te worden gevisieerd door ELN. Het is duidelijk dat u uw eigen rol in de verf poogt te zetten.

Bovendien mag het toch verbazen dat u niemand van uw familie, met name uw broers en zussen op de hoogte heeft gebracht van de bedreiging ten aanzien van u en uw familie, ook niet ná uw vraag om internationale bescherming (zie supra). Uw verklaringen om dit niet te doen, zijn weinig overtuigend, in die mate dat het de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging verder ondermijnt. Zo stelt u (CG p.6-7), dat u het niet heeft gedaan omwille van de rouw waarin de familie verkeerde en ook omdat uw telefoon zou zijn afgeluisterd, waardoor u de communicatie met hen hebt stopgezet. Echter, het gaat hier wel over uw eigen familie, die je bij gelegenheid toch nog ziet. U stelt dat u de familie niet in gevaar wou brengen, wat een vreemde verklaring is, aangezien ze juist beschermingsmaatregelen zou kunnen nemen in een dergelijke situatie. U zegt hierop dat u hen niet waarschuwde omdat het niet relevant was, aangezien de bedreigingen enkel tegen u en uw gezin gericht waren (CG p.10), wat bovenstaand als weinig aannemelijk werd aangetoond. U noch uw vrouw (CG vrouw p.7) geven een plausibele uitleg voor het feit dat jullie niemand van de familie op de hoogte brachten van de dreiging. Uw vrouw verschuilde zich dan weer achter "de adviezen van het openbaar ministerie om niemand erbij te betrekken". Dat dit ook zou slaan op de familie, uw broers en zussen, is weinig waarschijnlijk.

Verder werd u ook gevraagd, uitgaande van uw verklaring dat de zoektocht naar uw neef een doorn in het oog van ELN was, waarom u zich niet tijdelijk hebt teruggetrokken uit het onderzoek (CG p.11), waarop u stelde dat u aan de kop stond van de zoektocht en omwille van het risico besloot het land te ontvluchten. Deze reden werd bovenstaand al als weinig aannemelijk beoordeeld.

Dan, wat de bedreigingen zelf betreft, moet het volgende worden vastgesteld. De eerst bedreiging zou zich hebben voorgedaan in de maand juli, toen twee mannen op een moto naast u kwamen rijden en u vroegen of u S. was. Ze zouden hebben gezegd dat ze van ELN waren. In augustus zou u, in de buurt van het huis van uw moeder, een tweede keer op dezelfde manier zijn bedreigd, maar met een vuurwapen. Over de eerste bedreiging heeft u niets gezegd tegen uw vrouw (CG vrouw p.11). U heeft er haar pas over gesproken nadat zij op de 18de augustus werd bedreigd door een persoon (CG vrouw p.3). Uw vrouw verklaarde dat u op de 17de augustus werd bedreigd en zij op de 18de (CG vrouw p. 3). Ook uw (stief)zoon verklaarde dat u een eerste keer in juli werd bedreigd en een tweede keer in augustus (CG zoon p.8) en dat de volgende dag, op 18 augustus (CG zoon p.9) zijn moeder werd bedreigd. Aangaande deze bedreigingen heeft u aanvankelijk geen klacht ingediend bij de autoriteiten van uw land. U verklaarde dat u dit niet heeft gedaan omwille van de intimidatie, uit vrees dat het nog erger zou worden als u een klacht indiende (CG p. 9). Het is dan ook zeer bevreemdend dat u wél een klacht zou indienen op 12 september 2018 (zie neergelegd document), de dag van uw vertrek uit Colombia., terwijl uw vrouw en kinderen zich nog in Colombia bevonden.

De vermeldingen in deze klacht komen niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van het CG. Zo staat in de klacht dd. 12 september 2018 dat u ongeveer een maand geleden (dus rond 12 augustus) en opnieuw ongeveer twee weken geleden (dus laatste dagen van augustus), werd bedreigd door twee kerels op een motor, en dat er nu op 12 september een zwarte auto langs kwam. Deze data kloppen niet met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u een eerste keer in juli en een tweede keer in augustus zou zijn bedreigd.

Bovendien staat er in de klacht niets van wat u verklaarde inzake de aanleiding voor deze klacht, namelijk dat u in de nacht in het huis van uw moeder aankwam, dat er geklopt werd op de deur, dat er een steen door de ruit werd gesmeten en dat u verderop, "twee of drie" straten verder een auto zag staan (CG p. 10). U maakt in de klacht geen enkel gewag van een bedreiging vanwege ELN. U antwoordt zelfs ontkennend op de vraag of er vermoedens zijn, maar expliciteert wél dat het vermeldenswaard is dat ongeveer twee maanden geleden (dus vanaf 12 juli) uw neef verdween, wat dus al helemaal niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen en deze van uw familieleden, namelijk dat uw neef verdween in de maand mei.

Verder is het ook weinig overtuigend dat uw vrouw op 21 september 2018 beslist om een klacht in te dienen, dus nadat u al vertrokken was op 12 september 2018. U vrouw verklaarde dat u in augustus al had besloten om het land te verlaten (CG vrouw p.3 en CG zoon p.10). U heeft zich vervolgens in contact gesteld met uw vriend hier in België, die u heeft geholpen om de beslissing te nemen (CG p. 5). Omdat u niet genoeg middelen had, kwam u eerst. Uit de verklaringen van uw (stief)zoon blijkt dat uw vrouw en kinderen gewacht hebben met hun vertrek omdat ze ervan uitgingen dat u in december een antwoord zou krijgen (CG p. 6 en p.9 en p.10). Uw vrouw verklaarde dat na uw aankomst u werd doorverwezen naar een stichting van Spaanstalige Belgen die u hebben geholpen bij de oriëntering in verband met uw aanvraag om internationale bescherming. Het is lijkt er dus op dat de klacht die uw vrouw heeft ingediend, ten behoeve was van de Belgische asielinstanties.

Het is verder toch ook opvallend dat jullie niets aan uw familie zouden hebben verteld over de bedreigingen, zagezegd om de familie te beschermen. Uw (stief)zoon verklaarde hierover dat het indienen van een klacht een alert kan veroorzaken (CG zoon p.9) en ook u was bang om een klacht in te dienen uit vrees dat het de zaak alleen maar erger zou maken (CG p.6-7 en p.10). Hiermee rekening gehouden is het erg vreemd, dat er dan toch beslist wordt door uw vrouw om op 21 september 2018 een klacht in te dienen waarin ELN wel met naam en toenaam wordt genoemd. Opvallend is ook, dat er in dit document verwezen wordt naar feiten dd. 18 september 2018, terwijl u, uw vrouw en uw (stief)zoon aanhaalden dat uw vrouw op 18 augustus 2018 werd bedreigd. Ook bij dit neergelegde document kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst in die mate dat het de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnt.

Voortgaande op het bovenstaande is het ook weinig aannemelijk dat het feit dat uw vrouw en kinderen, ná uw vertrek, bij diverse familieleden hebben verbleven verband hield met een gegronde vrees (CG p.11). Immers, van september tot november verbleven ze op het adres van uw moeder (CG vrouw p.2), waar zich op 12 september de feiten zouden hebben voorgedaan die aanleiding gaven tot uw klacht bij de politie. Uw vrouw verklaarde tevens dat uw kinderen nog hun schooljaar hebben beëindigd, namelijk op 15 november 2018 waarop ze twee maanden en half vakantie hadden (CG p.5). het is dan ook helemaal niet zo vreemd, dat ze bij verschillende familieleden, o.a. haar zus hebben verbleven. In januari 2019 zijn uw vrouw en kinderen dan terug bij uw moeder gaan inwonen tot aan hun vertrek naar België.

Bovenstaande vaststellingen raken de kern van de geloofwaardigheid van uw vraag om internationale bescherming. Ook op grond van objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) is het weinig aannemelijk, dat u zou bedreigd zijn door ELN omwille van de door u genoemde redenen.

Immers, uit betreffende informatie blijkt, dat ELN een guerrillaorganisatie is, die voornamelijk opereert op het platteland van Colombia, en in het bijzonder aan de kust in het oosten, in de noordelijke provincies én de landsgrenzen met Venezuela en Ecuador. In het departement Chóco zijn ze verantwoordelijk voor mensenrechtenschendingen. De ELN doen geregeld gerichte aanvallen tegen politiestations, in het bijzonder na het stranden van de vredesonderhandelingen met de overheid in januari 2018. Volgens bepaalde observatoren zouden er recent ook in de steden cellen zijn opgericht. In januari 2019 nam ELN de verantwoordelijkheid op van de aanslag tegen de Nationale Politieacademie in Bogota. Het was de dodelijkste aanval sinds 2003 (zie toegevoegde informatie). De ELN zelf beschouwden dit als een legitieme oorlogsdaad waarmee ze proberen om de president terug aan de onderhandelingstafel te krijgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat ELN zijn acties richt op het bevechten van de Colombiaanse overheid, met andere woorden high-profile en/ of politieke doeleinden. Dat ELN zich in Bogota zou bezig houden met het intimideren van burgers, louter en alleen omdat die op zoek zijn naar een verdwenen familielid, zoals u beweert (CG p.6), en er bovendien geen enkel tastbaar bewijs is dat ELN aan de basis ligt van de verdwijning, is weinig plausibel en maakt u in het geheel niet aannemelijk.

Bovenstaande informatie indachtig, werd u gevraagd om welke redenen ELN u viseerde (CG p. 9). U herhaalt doorheen het persoonlijk onderhoud telkens hetzelfde, namelijk dat u werd geïdентificeerd door personen die zich geïdентificeerd hadden als zijnde van ELN en u zeiden de zoektocht naar uw neef stop te zetten, of de gevolgen te dragen. Door deze bedreiging vermoedt u dat uw neef door ELN is meegenomen. U denkt dat dit te maken had met zijn profiel, zijnde een ingenieur. U vermoedt dat ELN ingenieurs nodig hebben (CG p.9). Op de vraag om welke reden(en) dat zou zijn, zegt u dat het een veronderstelling van u is, omdat ELN professionele mensen rekruteert. Er is echter een verschil tussen rekrutering en kidnapping.

Hoewel het tot de *modus operandi* hoort van ELN om mensen te kidnappen, doen ze dit met het oog op het verkrijgen van losgeld en gaat het meestal om werknemers van grote multinationals, i.c. oliebedrijven in het oosten van het land (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw vrouw verklaarde geen weet te hebben van een vraag om losgeld (CG vrouw p. 7) en u heeft er spontaan niets over gezegd. U maakt dus niet aannemelijk dat uw neef werd gekidnapt door ELN.

Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt eveneens dat in recente jaren ELN maar een klein aandeel heeft in de talrijke ontvoeringen die in uw land plaats vinden, en in de statistiek van 2017-2018 worden ze zelfs niet genoemd. Dat ELN uw neef zou kidnappen louter en alleen omdat hij een ingenieur is, is weinig waarschijnlijk. U verschillende keren gevraagd óf er een band was tussen uw neef en ELN, ontkent u dit stellig (CG p.5, p. 6). Uiteindelijk verklaart u de waarheid niet te kennen, en zegt u dat het een vermoeden van uw kant is, dat ELN uw neef meenam, omdat hij een ingenieur is (CG p.9). Uw verklaringen terzake zijn bijzonder speculatief. Dit geldt eveneens voor de verklaringen terzake van uw vrouw en uw stiefzoon. Uw vrouw weet ook niet of uw neef al dan niet gerekruteerd dan wel ontvoerd werd, in ieder geval is er geen vastgestelde band tussen uw neef en ELN (CG vrouw p. 3 en CG stiefzoon p. 11). Ook uw vrouw en stiefzoon beweren dat ELN "professionelen" meenemen en doden, maar u noch uw vrouw, noch uw stiefzoon geven een begin van bewijs dat dit effectief het geval zou zijn geweest.

Bovendien, betreft het een organisatie die scherp in de gaten wordt gehouden door de overheid. Het is dan ook weinig aannemelijk dat leden van ELN zich tegenover een burger als dusdanig zouden identificeren.

U geeft tot slot ook aan dat u en uw vrouw bevreesd zijn voor uw (stief)zoon die ook een ingenieur is, net als uw verdwenen neef (CG p. 5-6; CG vrouw p. 3 en p.7; CG zoon p. 11). Jullie herhalen dit verschillende keren. Nergens in uw verklaringen zijn er indicaties te bespeuren dat er daadwerkelijk een grond aanwezig is voor deze vrees. Een loutere verwijzing naar uw neef die verdween volstaat niet. Het is niet voldoende dat u denkt dat er gevaar is, u dient dit ook te kunnen concretiseren, hetgeen niet het geval is. Dat u verklaart dat de ELN leden u zegden dat ze wisten dat uw zoon ook een ingenieur was, is een verklaring die omwille van de bovenvermelde vaststellingen in een bedrieglijk daglicht komt te staan en toont op geen enkele manier aan dat uw zoon onder vuur zou liggen. Uw verklaringen hieromtrent zijn algemeen en speculatief. Het volstaat niet dat u zelf denkt dat jullie gevaar kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van bepaalde actoren in Colombia te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg wordt u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2, a en b.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad BOGOTA te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in BOGOTA actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De neergelegde paspoorten en ID-kaarten, uw geboorteakte en uittreksel van de burgerlijke stand zijn een aanduiding van uw identiteit en die van uw familieleden, die hier verder niet ter discussie staat. De neergelegde klachten en andere documenten werden bovenstaand besproken.

Tot slot, ook ten aanzien van uw vrouw en meerderjarige (stief)zoon, werd besloten hen de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming te weigeren."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake tweede verzoeker (W.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Bogota. U bent Milieu-Ingenieur van opleiding afgestudeerd aan de Universiteit de Andes. Na het verkrijgen van uw bachelor op 20 maart 2015 begon u als assistent te werken aan de Universiteit. In december 2017 behaalde u uw master. Uw werk als assistent was gestopt en om niet werkloos te zijn, ging u in een call-centrum werken. Op 5 april 2018 kreeg u uw diploma en vanaf juli kon u opnieuw aan de slag in de Universiteit, ditmaal als onderzoeker. Het contract liep tot februari 2019. U bent voortijdig gestopt gezien uw familie besloten had het land te verlaten. U kwam in België aan samen met uw moeder A. (O.V.X, CG X) en, en uw twee minderjarige broers. U diende samen met uw moeder een vraag om internationale bescherming in op 14 februari 2019. Uw (stief)vader S. (CG X) had Colombia verlaten op 12 september 2018. U vernam in augustus dat uw moeder en stiefvader bedreigd waren geweest door mannen van ELN. Ze hadden gedreigd dat hij moest stoppen met de zoektocht naar de verdwenen neef van uw stiefvader. Deze neef, hij was een Ingenieur, verdween op 17 mei 2018 en sindsdien is er niets meer geweten over hem. Uw ouders vreesden voor u, omdat de bedreigers hadden laten uitschijnen dat ze op de hoogte waren, dat u ook een ingenieur van opleiding bent.

Bij terugkeer vreest u te worden gerekruteerd of gedood door ELN.

U legt uw paspoort neer en uw ID-kaart en verwijst u naar de documenten in het dossier van uw ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt een vrees te hebben voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging integraal op dezelfde motieven (CG p. 12) als deze van uw ouders S. en A.. Inzake hun verzoek om internationale bescherming werd hen de hoedanigheid van Vluchteling alsook de Subsidiaire Bescherming geweigerd. Hieruit volgt dat ten aanzien van u dezelfde beslissing dient te worden aangehouden. In deze beslissing werd op de essentiële punten verwezen naar uw verklaringen ten aanzien van het CG.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt een vrees te hebben voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Immers, uit uw opeenvolgende verklaringen, de verklaringen van uw familieleden, alsook vormelijke inconsequenties in de door u neergelegde documenten blijkt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van ELN.

U verklaart dat personen die zich identificeerden als zijnde leden van ELN u verschillende keren aanmaanden om te stoppen met de zoektocht naar uw neef en u bedreigden met de dood indien u dit niet zou doen (CG p. 4 ev). Ze lieten ook uitschijnen te weten dat uw (stief)zoon een afgestudeerde ingenieur is. Ook uw vrouw werd éénmaal benaderd en aangemaand u de boodschap over te brengen om ermee te stoppen.

Het lijkt in eerste instantie niet te passen in een logisch geheel dat u de zoektocht naar uw neef J. in Colombia niet staakte aangezien dit de enige eis was die aan u gesteld werd (DVZ, vragenlijst van zowel u, uw vrouw, uw stiefzoon, telkens vraag 3.5 ; CG p.5-6, 8, 11; CG vrouw p.3 ; CG zoon p.7,11). Uiteindelijk heeft u door uw land te verlaten uw zoektocht eveneens stopgezet waardoor men zich de vraag kan stellen waarom u deze zoektocht dan niet simpelweg in Colombia stopzette waardoor u logischerwijze uw geboorteland niet had hoeven te verlaten. Alleen al deze door u voorgestelde gang van zaken doet het vermoeden rijzen dat wat u vertelt niet klopt. Overigens hebt u nergens harde bewijzen gevonden voor het feit dat ELN aan de basis lang van de verdwijning van uw neef waardoor moeilijk te vatten is waarom ELN u zou bedreigen. Nog onwaarschijnlijker wordt het wanneer u stelt dat uw belagers zich kenbaar maakten als ELN-leden en daarmee de verdenking op zichzelf zouden laden.

Deze vaststellingen worden nog verder bevestigd door wat volgt. U bent immers niet bij machte de verschillende essentiële elementen van uw vluchtrelaas aannemelijk te maken en dit omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de neergelegde documenten die verband houden met de aangehaalde verdwijning van uw neef, moet het volgende worden opgemerkt.

Wat de datum van de verdwijning betreft, zeggen zowel u al uw vrouw dat dit midden mei 2018 was (CG p.4 en CG vrouw p.4). Uw (stief)zoon preciseerde dat het op 17 mei 2018 was (CG zoon p.6). U verklaarde dat op 24 mei uw oudste broer, vader van de verdwenen neef, officieel klacht heeft ingediend (CG p.4). Het origineel van die klacht legt u niet voor, omdat dit stuk zich bij uw broer zou bevinden (CG p.6). Uw vrouw verklaarde eveneens dat de vader van J. een klacht indiende (CG vrouw p. 4) en uw stiefzoon verklaarde dat deze klacht op de 24ste mei werd ingediend bij SIGIN (CG zoon p.6). Het door u neergelegde opsporingsbericht (flyer in het dossier), betreft de verdwijning van een persoon met de naam J.A.P.M., verdwenen op 17 mei om 8.30h toen hij op weg was naar zijn werk. Het is echter bijzonder bevreemdend dat het door u neergelegde document, namelijk de klacht (copie) ingediend op 24 mei 2018 bij de Nationale Politie, door Ju.V.P.R., uw broer, aangeeft dat zijn zoon P.M.J.A. verdwenen is op 21 mei 2018 “zoals blijkt uit een verslag van SIRDEC “(nummerv verwijzing). Het document van SIRDEC (nationaal formulier voor de opsporing van verdwenen personen) dateert van 23 mei 2018 en in de follow-up van 30 mei 2018 verklaart de vader dat zijn zoon verdween op 17 mei 2018. In de klacht dd. 21 september 2018 ingediend door uw vrouw, staat de ene keer dat “de neef van haar man” verdween op de 17de mei en de andere keer op de 18de mei, wat opvallend is. De verschillende data zijn incoherent, dat bij de Nationale Politie een andere verdwijningsdatum zou vermeld staan in het oorspronkelijk verslag waarnaar het verwijst is bedenkelijk.

In het andere neergelegde document, van het Forensisch Instituut, wordt bevestigd dat S. (u dus) zich op 1 juni 2018 heeft aangeboden om de verdwijning van zijn neef te melden, wat bizar is aangezien de verdwijning al was aangegeven op 23 mei 2018 en uw naam vermeld staat in de update dd. 30 mei 2018. Dit document werd afgeleverd op 19 september 2018, d.i. toen u zich al in België bevond, op vraag van Dhr. R.A.P.R., één van uw broers volgens uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ vraag 17).

Het document zou zijn afgegeven voor formaliteiten van de Ecuadoriaanse regering. Het is duidelijk een gesolliciteerd document en staat haaks op uw verklaringen, dat u niemand van uw familie op de hoogte heeft gebracht van de dreigementen aan uw persoon vanwege de zoektocht naar uw neef (CG p. 6 en p.10), tevens uw motief om uw land te verlaten en om internationale bescherming te vragen. Ook na het vertrek van uw vrouw en kinderen, vertelden jullie niets aan de familie en hebben jullie hen enkel verteld dat er zich in het buitenland een werkgelegenheid voordeed (CG vrouw p. 4-5 en CG stiefzoon p. 8-9). Het is ondenkbaar dat uw broer zich geen vragen zou stellen als hij om een bevestiging van uw aanwezigheid op het Forensisch Instituut moet gaan vragen, nadat u het land al verliet. Ook bij dit document rijzen er dus twijfels.

Aangaande uw verklaring dat u door ELN zou zijn geviseerd omdat u de coördinatie deed van de zoektocht naar uw neef, moet het volgende worden opgemerkt:

Uw oudste broer zou u gevraagd hebben de verschillende zoekacties van diverse familieleden bij te houden (CG p. 4), omdat dit voor hem moeilijk was, gezien zijn wisselende werkuren. U maakt echter niet aannemelijk dat uw rol dermate zichtbaar was, in die mate dat u als enige van uw familie zou (kunnen) worden bedreigd (CG p. 6). Bij de zoektocht was immers de hele familie betrokken (CG p. 4-5). Op het door u gepresenteerde document van SIRDEC staan verschillende familieleden vermeld. De oudste broer van uw neef J., namelijk J.J.P.M. (CG p.8), was volgens uw verklaring zelfs op zoek aan de grens met Ecuador (CG p.4). U verklaart ook dat de zoektocht op sociale media via o.a. diens FB – profiel verliep (CG p. 8). U het FB-profiel van J.J.P.M. getoond (man op zeilboot, advocaat van beroep), bevestigt u dat het om de juiste persoon gaat (CG p.11). Echter, op dit profiel is er nergens een verwijzing noch vriendschapslink naar zijn broer J., noch enige verwijzing naar een vermiste broer, wat toch opmerkelijk is, zelfs indien hij voor de zoektocht een ander profiel zou hebben gebruikt. Hoe dan ook, uit uw diverse verklaringen blijkt dat de hele familie actief naar uw neef op zoek was. Temeer daar de broer van de verdwenen persoon een advocaat is, lijkt het toch meer voor de hand liggend dat hij het voortouw zou nemen in de zoektocht naar de verdwijning van zijn broer. Ook uit de verklaringen van uw vrouw (CG vrouw p.4) blijkt dat uw neef J., de hele familie aanwijzingen gaf over de te nemen juridische stappen. Hij hield zich ook bezig met de sociale media. Uw vrouw verklaarde dat er ook op de TV een oproep werd gedaan, met name door de zus en een broer van uw verdwenen neef (CG p.4). Op de expliciete vraag aan uw vrouw, of u op de TV bent geweest, antwoordde ze ontkennend.

U gevraagd naar het onderzoek komt u nauwelijks tot een doorleefd relaas (CG p. 5-6). U zegt dat er werd gezocht in de ziekenhuizen en dat u contact opnam met de dienstdoende agent, maar u gevraagd naar de stand van het onderzoek en wat er precies werd onderzocht door de politie (CG p.6), geeft u geen antwoord en stelt u enkel dat u dagelijks contact opnam met de verantwoordelijke. U gevraagd of jullie nog iets anders hebben gedaan, naast het zoeken in de ziekenhuizen en het mortuarium, zegt u dat jullie samen met de patrouille de route zijn afgelopen van zijn huis naar zijn werk en dat hij op één video te zien was (CG p.7). U gevraagd wie jullie hebben aangesproken om te weten te komen verwijst u onmiddellijk naar gespecialiseerde diensten (CG p.5). U gevraagd naar de meer “simpele dingen”, of hij op zijn werk was aangekomen, hoe laat hij vertrokken was e.d. verklaart u louter, dat hij nooit is toegekomen op zijn werk. Uw (stief)zoon gevraagd te vertellen over de verdwijning van uw neef, herhaalt hij de acties die u opsomde (CG zoon p. 6). Hem gevraagd wat er geweten is over de dag van de verdwijning zelf, wat daarover wordt verteld binnen de familie, verwijst hij naar wat uw broer Ju. in de klacht bij SIGIN liet optekenen, namelijk dat zijn zoon gezegd had dat hij een werk ging uitvoeren maar dat niet geweten is waar noch met wie (CG zoon p.6). U maakt dus helemaal niet aannemelijk dat u een spilfiguur was in het onderzoek naar uw verdwenen neef.

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakt, om welke reden(en) u meer dan de andere familieleden het risico zou lopen om te worden geviseerd door ELN. Het is duidelijk dat u uw eigen rol in de verf poogt te zetten.

Bovendien mag het toch verbazen dat u niemand van uw familie, met name uw broers en zussen op de hoogte heeft gebracht van de bedreiging ten aanzien van u en uw familie, ook niet ná uw vraag om internationale bescherming (zie supra). Uw verklaringen om dit niet te doen, zijn weinig overtuigend, in die mate dat het de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging verder ondermijnt. Zo stelt u (CG p.6-7), dat u het niet heeft gedaan omwille van de rouw waarin de familie verkeerde en ook omdat uw telefoon zou zijn afgeluisterd, waardoor u de communicatie met hen hebt stopgezet. Echter, het gaat hier wel over uw eigen familie, die je bij gelegenheid toch nog ziet. U stelt dat u de familie niet in gevaar wou brengen, wat een vreemde verklaring is, aangezien ze juist beschermingsmaatregelen zou kunnen nemen in een dergelijke situatie.

U zegt hierop dat u hen niet waarschuwde omdat het niet relevant was, aangezien de bedreigingen enkel tegen u en uw gezin gericht waren (CG p.10), wat bovenstaand als weinig aannemelijk werd aangetoond. U noch uw vrouw (CG vrouw p.7) geven een plausibele uitleg voor het feit dat jullie niemand van de familie op de hoogte brachten van de dreiging. Uw vrouw verschuilde zich dan weer achter “de adviezen van het openbaar ministerie om niemand erbij te betrekken”. Dat dit ook zou slaan op de familie, uw broers en zussen, is weinig waarschijnlijk.

Verder werd u ook gevraagd, uitgaande van uw verklaring dat de zoektocht naar uw neef een doorn in het oog van ELN was, waarom u zich niet tijdelijk hebt teruggetrokken uit het onderzoek (CG p.11), waarop u stelde dat u aan de kop stond van de zoektocht en omwille van het risico besloot het land te ontvluchten. Deze reden werd bovenstaand al als weinig aannemelijk beoordeeld.

Dan, wat de bedreigingen zelf betreft, moet het volgende worden vastgesteld. De eerst bedreiging zou zich hebben voorgedaan in de maand juli, toen twee mannen op een moto naast u kwamen rijden en u vroegen of u S. was. Ze zouden hebben gezegd dat ze van ELN waren. In augustus zou u, in de buurt van het huis van uw moeder, een tweede keer op dezelfde manier zijn bedreigd, maar met een vuurwapen. Over de eerste bedreiging heeft u niets gezegd tegen uw vrouw (CG vrouw p.11). U heeft er haar pas over gesproken nadat zij op de 18de augustus werd bedreigd door een persoon (CG vrouw p.3). Uw vrouw verklaarde dat u op de 17de augustus werd bedreigd en zij op de 18de (CG vrouw p. 3). Ook uw (stief)zoon verklaarde dat u een eerste keer in juli werd bedreigd en een tweede keer in augustus (CG zoon p.8) en dat de volgende dag, op 18 augustus (CG zoon p.9) zijn moeder werd bedreigd. Aangaande deze bedreigingen heeft u aanvankelijk geen klacht ingediend bij de autoriteiten van uw land. U verklaarde dat u dit niet heeft gedaan omwille van de intimidatie, uit vrees dat het nog erger zou worden als u een klacht indiende (CG p. 9). Het is dan ook zeer bevreemdend dat u wél een klacht zou indienen op 12 september 2018 (zie neergelegd document), de dag van uw vertrek uit Colombia., terwijl uw vrouw en kinderen zich nog in Colombia bevonden.

De vermeldingen in deze klacht komen niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van het CG. Zo staat in de klacht dd. 12 september 2018 dat u ongeveer een maand geleden (dus rond 12 augustus) en opnieuw ongeveer twee weken geleden (dus laatste dagen van augustus), werd bedreigd door twee kerels op een motor, en dat er nu op 12 september een zwarte auto langs kwam. Deze data kloppen niet met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u een eerste keer in juli en een tweede keer in augustus zou zijn bedreigd. Bovendien staat er in de klacht niets van wat u verklaarde inzake de aanleiding voor deze klacht, namelijk dat u in de nacht in het huis van uw moeder aankwam, dat er geklopt werd op de deur, dat er een steen door de ruit werd gesmeten en dat u verderop, “twee of drie” straten verder een auto zag staan (CG p. 10). U maakt in de klacht geen enkel gewag van een bedreiging vanwege ELN. U antwoordt zelfs ontkennend op de vraag of er vermoedens zijn, maar expliceert wél dat het vermeldenswaard is dat ongeveer twee maanden geleden (dus vanaf 12 juli) uw neef verdween, wat dus al helemaal niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen en deze van uw familieleden, namelijk dat uw neef verdween in de maand mei.

Verder is het ook weinig overtuigend dat uw vrouw op 21 september 2018 beslist om een klacht in te dienen, dus nadat u al vertrokken was op 12 september 2018. U vrouw verklaarde dat u in augustus al had besloten om het land te verlaten (CG vrouw p.3 en CG zoon p.10). U heeft zich vervolgens in contact gesteld met uw vriend hier in België, die u heeft geholpen om de beslissing te nemen (CG p. 5). Omdat u niet genoeg middelen had, kwam u eerst. Uit de verklaringen van uw (stief)zoon blijkt dat uw vrouw en kinderen gewacht hebben met hun vertrek omdat ze ervan uitgingen dat u in december een antwoord zou krijgen (CG p. 6 en p.9 en p.10). Uw vrouw verklaarde dat na uw aankomst u werd doorverwezen naar een stichting van Spaanstalige Belgen die u hebben geholpen bij de oriëntering in verband met uw aanvraag om internationale bescherming. Het is lijkt er dus op dat de klacht die uw vrouw heeft ingediend, ten behoeve was van de Belgische asielinstanties.

Het is verder toch ook opvallend dat jullie niets aan uw familie zouden hebben verteld over de bedreigingen, zagezegd om de familie te beschermen. Uw (stief)zoon verklaarde hierover dat het indienen van een klacht een alert kan veroorzaken (CG zoon p.9) en ook u was bang om een klacht in te dienen uit vrees dat het de zaak alleen maar erger zou maken (CG p.6-7 en p.10). Hiermee rekening gehouden is het erg vreemd, dat er dan toch beslist wordt door uw vrouw om op 21 september 2018 een klacht in te dienen waarin ELN wel met naam en toenaam wordt genoemd. Opvallend is ook, dat er in dit document verwezen wordt naar feiten dd. 18 september 2018, terwijl u, uw vrouw en uw (stief)zoon aanhaalden dat uw vrouw op 18 augustus 2018 werd bedreigd.

Ook bij dit neergelegde document kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst in die mate dat het de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnt.

Voortgaande op het bovenstaande is het ook weinig aannemelijk dat het feit dat uw vrouw en kinderen, ná uw vertrek, bij diverse familieleden hebben verbleven verband hield met een gegronde vrees (CG p.11). Immers, van september tot november verbleven ze op het adres van uw moeder (CG vrouw p.2), waar zich op 12 september de feiten zouden hebben voorgedaan die aanleiding gaven tot uw klacht bij de politie. Uw vrouw verklaarde tevens dat uw kinderen nog hun schooljaar hebben beëindigd, namelijk op 15 november 2018 waarop ze twee maanden en half vakantie hadden (CG p.5). het is dan ook helemaal niet zo vreemd, dat ze bij verschillende familieleden, o.a. haar zus hebben verbleven. In januari 2019 zijn uw vrouw en kinderen dan terug bij uw moeder gaan inwonen tot aan hun vertrek naar België.

Bovenstaande vaststellingen raken de kern van de geloofwaardigheid van uw vraag om internationale bescherming. Ook op grond van objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) is het weinig aannemelijk, dat u zou bedreigd zijn door ELN omwille van de door u genoemde redenen.

Immers, uit betreffende informatie blijkt, dat ELN een guerrillaorganisatie is, die voornamelijk opereert op het platteland van Colombia, en in het bijzonder aan de kust in het oosten, in de noordelijke provincies én de landsgrenzen met Venezuela en Ecuador. In het departement Chóco zijn ze verantwoordelijk voor mensenrechtenschendingen. De ELN doen geregeld gerichte aanvallen tegen politiestations, in het bijzonder na het stranden van de vredesonderhandelingen met de overheid in januari 2018. Volgens bepaalde observatoren zouden er recent ook in de steden cellen zijn opgericht. In januari 2019 nam ELN de verantwoordelijkheid op van de aanslag tegen de Nationale Politieacademie in Bogota. Het was de dodelijkste aanval sinds 2003 (zie toegevoegde informatie). De ELN zelf beschouwden dit als een legitieme oorlogsdaad waarmee ze proberen om de president terug aan de onderhandelingstafel te krijgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat ELN zijn acties richt op het bevechten van de Colombiaanse overheid, met andere woorden high-profile en/ of politieke doeleinden. Dat ELN zich in Bogota zou bezig houden met het intimideren van burgers, louter en alleen omdat die op zoek zijn naar een verdwenen familielid, zoals u beweert (CG p.6), en er bovendien geen enkel tastbaar bewijs is dat ELN aan de basis ligt van de verdwijning, is weinig plausibel en maakt u in het geheel niet aannemelijk.

Bovenstaande informatie indachtig, werd u gevraagd om welke redenen ELN u viseerde (CG p. 9). U herhaalt doorheen het persoonlijk onderhoud telkens hetzelfde, namelijk dat u werd gevisieerd door personen die zich geïdentificeerd hadden als zijnde van ELN en u zeiden de zoektocht naar uw neef stop te zetten, of de gevolgen te dragen. Door deze bedreiging vermoedt u dat uw neef door ELN is meegenomen. U denkt dat dit te maken had met zijn profiel, zijnde een ingenieur. U vermoedt dat ELN ingenieurs nodig hebben (CG p.9). Op de vraag om welke reden(en) dat zou zijn, zegt u dat het een veronderstelling van u is, omdat ELN professionele mensen rekruteert. Er is echter een verschil tussen rekrutering en kidnapping.

Hoewel het tot de modus operandi hoort van ELN om mensen te kidnappen, doen ze dit met het oog op het verkrijgen van losgeld en gaat het meestal om werknemers van grote multinationals, i.c. oliebedrijven in het oosten van het land (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw vrouw verklaarde geen weet te hebben van een vraag om losgeld (CG vrouw p. 7) en u heeft er spontaan niets over gezegd. U maakt dus niet aannemelijk dat uw neef werd gekidnapt door ELN.

Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt eveneens dat in recente jaren ELN maar een klein aandeel heeft in de talrijke ontvoeringen die in uw land plaats vinden, en in de statistiek van 2017-2018 worden ze zelfs niet genoemd. Dat ELN uw neef zou kidnappen louter en alleen omdat hij een ingenieur is, is weinig waarschijnlijk. U verschillende keren gevraagd óf er een band was tussen uw neef en ELN, ontkent u dit stellig (CG p.5, p. 6). Uiteindelijk verklaart u de waarheid niet te kennen, en zegt u dat het een vermoeden van uw kant is, dat ELN uw neef meenam, omdat hij een ingenieur is (CG p.9). Uw verklaringen terzake zijn bijzonder speculatief. Dit geldt eveneens voor de verklaringen terzake van uw vrouw en uw stiefzoon. Uw vrouw weet ook niet of uw neef al dan niet gerekruteerd dan wel ontvoerd werd, in ieder geval is er geen vastgestelde band tussen uw neef en ELN (CG vrouw p. 3 en CG stiefzoon p. 11). Ook uw vrouw en stiefzoon beweren dat ELN "professionelen" meenemen en doden, maar u noch uw vrouw, noch uw stiefzoon geven een begin van bewijs dat dit effectief het geval zou zijn geweest.

Bovendien, betreft het een organisatie die scherp in de gaten wordt gehouden door de overheid. Het is dan ook weinig aannemelijk dat leden van ELN zich tegenover een burger als dusdanig zouden identificeren.

U geeft tot slot ook aan dat u en uw vrouw bevreesd zijn voor uw (stief)zoon die ook een ingenieur is, net als uw verdwenen neef (CG p. 5-6; CG vrouw p. 3 en p.7; CG zoon p. 11). Jullie herhalen dit verschillende keren. Nergens in uw verklaringen zijn er indicaties te bespeuren dat er daadwerkelijk een grond aanwezig is voor deze vrees. Een loutere verwijzing naar uw neef die verdween volstaat niet. Het is niet voldoende dat u denkt dat er gevaar is, u dient dit ook te kunnen concretiseren, hetgeen niet het geval is. Dat u verklaart dat de ELN leden u zegden dat ze wisten dat uw zoon ook een ingenieur was, is een verklaring die omwille van de bovenvermelde vaststellingen in een bedrieglijk daglicht komt te staan en toont op geen enkele manier aan dat uw zoon onder vuur zou liggen. Uw verklaringen hieromtrent zijn algemeen en speculatief. Het volstaat niet dat u zelf denkt dat jullie gevaar kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van bepaalde actoren in Colombia te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg wordt u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2, a en b.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad BOGOTA te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in BOGOTA actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De neergelegde paspoorten en ID-kaarten, uw geboorteakte en uittreksel van de burgerlijke stand zijn een aanduiding van uw identiteit en die van uw familieleden, die hier verder niet ter discussie staat. De neergelegde klachten en andere documenten werden bovenstaand besproken.

Tot slot, ook ten aanzien van uw vrouw en meerderjarige (stief)zoon, werd besloten hen de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming te weigeren."

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort en ID-kaart zijn een aanwijzing van uw identiteit die het verder niet ter discussie staat. De documenten in het dossier van uw ouders werden daar uitgebreid besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Inzake de procedure

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeken om internationale bescherming die door verzoekers werden ingediend nauw verbonden zijn. Deze samenhang blijkt tevens uit het feit dat eerste verzoeker S. en verzoekster A. enerzijds en tweede verzoeker W. anderzijds quasi identieke verzoekschriften hebben ingediend. Omwille van deze vastgestelde samenhang worden de dossiers in het kader van een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun respectievelijke verzoekschriften van 21 augustus 2019 in een enig middel een schending aan van "Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"; "Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van

de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955”; *Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003*”; *“Materiële motiveringsplicht”*; *“Zorgvuldigheidsbeginsel”*, *“Verbod van willekeur”*.

Verzoekers vatten aan met een theoretische uiteenzetting aangaande de aangevoerde geschonden rechtsregels en rechtsbeginsels.

Verzoekers betogen dat geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoekster, die met ernstige klachten aan de rug kampte. Ze wijzen erop dat verzoekster een operatie aan de rug diende te ondergaan tijdens de week van het persoonlijk onderhoud, dat er complicaties waren opgetreden en dat heel de familie heeft geleden onder druk van de situatie. Ze betogen dat hun mindset moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader.

Waar het CGVS stelt dat er inconsistenties zitten in de data aangaande de verdwijning van verzoekers' familielid, wijzen verzoekers erop dat *“de verklaringen door verzoekers in Colombia werden opgesteld in de bewoordingen van de opstellers/verbalisant”* en *“dus niet in de specifieke bewoordingen van verzoekers zelf”*, dat *“er ook sprake is van een grote decentralisatie bij de verschillende overheidsdiensten in Colombia”* zodat de *“nauwkeurigheid van het opnemen van verklaringen in Colombia vaak ondermaats [is]”*, dat er *“een grote tijdsdruk bij de opstellers/verbalisanten”* en *“geen goedwerkende uitwisseling van informatie tussen de verschillende diensten”* is, dat er *“heel nonchalant [wordt] omgesprongen met de verklaringen door de opstellers van de klachten”* en dat *“verzoekers ook steeds druk [voelden] bij het afleggen van hun verklaringen”*.

Verzoekers benadrukken verder dat onderscheid moet gemaakt worden tussen volgende data:

“17/05/2018 datum van effectieve verdwijning

23/05/2018 datum van registratie

23/05/2018 datum van identificatie

(In sirdec te verifiëren normaliter en toch was er geen eenduidigheid bij de verschillende diensten.)”.

Waar het CGVS stelt dat het vragen van losgeld tot de *modus operandi* van het ELN behoort, stellen verzoekers dat ze *“dit soort toestanden net wilden voorkomen/anticiperen door te vluchten”* en dat er *“openheden ook meer en meer splintergroepering van het ELN opereren met elk hun eigen doelstellingen.”*.

Ze benadrukken dat ze bij niemand verhaal kunnen halen.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissingen insinueert als zouden verzoekers van tevoren op de hoogte geweest zijn van de te volgen procedure voor asielzoekers in België/zich hebben voorbereid op hun komst naar België, erkennen verzoekers dit formeel en stellen zij dat *“zij zich pas in hun opvangcentrum lieten informeren over de procedure. (cfr. stuk 4)”*.

Verzoekers wijzen erop dat *“het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precaire veiligheidssituatie plaatsvindt in Colombia”* en dat het CGVS *“niettemin verzaakt aan het formuleren van een intern vluchtalternatief”*.

Verzoekers wijzen erop dat zij meer dan een goede levenskwaliteit hadden in Colombia en dat verzoekster er ook de benodigde dure medische behandeling voor haar rug kon krijgen.

Verzoekers stellen dat *“de bestreden beslissing de volatiele situatie in Colombia onderstreept, doch een volkomen tegenovergestelde gevolgtrekking maakt”*. Ze verwijzen wat betreft de algemene situatie in Colombia naar *“Country Report on Human Rights Practices 2018 – Colombia, USDOS – US Department of State, 13 March 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/2004198.html>”*. Ze halen aan dat de strategie van het ELN door de verandering van de regering dermate is gewijzigd, dat het ELN meer en meer in steden infiltreert en dat er tevens een significante dreiging uitgaat van splintergroeperingen van het ELN, die rapporteren aan het ELN doch hun eigen doelstellingen hebben (<https://www.semana.com>).

Uit het bovenstaande volgt volgens verzoekers dat de situatie in Colombia van dergelijke aard is dat verzoekers er een ernstig risico lopen voor hun leven of om er mishandeld te worden en dienen derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hen de subsidiaire bescherming worden

toegekend. Verzoekers terugsturen naar Colombia zou hun rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden, aldus het verzoekschrift.

3.2. Stukken

Bij hun respectievelijke verzoekschriften leggen verzoekers volgende stukken neer:

- Stukken aangaande de medische behandeling van verzoekster;
- Schrijven dispatching Fedasil van 31 januari 2019 inzake code 207.

Bij aanvullende nota van 14 mei 2020 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met volgende rapporten:

UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015;

COI Focus "*République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018;

COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019.

En de hyperlink: <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.4.1. Verzoekers leggen hun Colombiaanse paspoorten neer en tonen genoegzaam hun identiteit en Colombiaanse nationaliteit aan.

3.4.2. Waar verzoekers problemen met de ELN aanhalen, stelt de Raad vast dat deze bedreigingen omwille van hun zoektocht naar de doodsoorzaak van hun neef geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoekers beweerde feiten zijn - in zoverre waarachtig - van gemeenrechtelijke aard en worden gekaderd in de algemene situatie in Colombia. Anderszins wordt niet aangetoond.

3.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.1. Verzoekers verklaren Colombia te zijn ontvlucht omwille van problemen met de ELN. Eerste verzoeker S. stelt dat de ELN hem bedreigde omwille van de zoektocht naar zijn verdwenen neef J. (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 maart 2019 van eerste verzoeker S. (hierna: notities S.), p. 4-5) en vreest dat de ELN in geval van terugkeer acties zou ondernemen tegen zijn gezin. Ook verzoekster A. werd eenmaal benaderd en aangemaand eerste verzoeker S. de boodschap over te brengen om met de zoektocht te stoppen (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 maart 2019 van verzoekster A. (hierna: notities A.), p. 3). Bovendien vrezen verzoekers dat tweede verzoeker W. in geval van terugkeer eveneens zou worden ontvoerd omdat hij dezelfde opleiding heeft genoten als J. (notities S., p. 5; notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2019 van tweede verzoeker W. (hierna: notities W.), p. 11).

3.5.2. Het relaas aan de basis van verzoekers' verzoek om internationale bescherming bevat talrijke onaannemelijkheden, ongerijmdheden en incoherenties op essentiële punten en bestaat uit vermoedens en veronderstellingen die verzoekers niet hard weten te maken.

3.5.3. Zo betreft het een louter vermoeden van verzoekers dat de ELN aan de basis lag van de verdwijning van J.. Uit de verklaringen van eerste verzoeker S. kan immers niet blijken dat er enige band was tussen zijn neef J. en de ELN (“Wat heeft u ontdekt, wat kan de mogelijke band zijn tussen uw neef en ELN?”, “Geen enkele, hij was een rechtvaardige jongen hij had nooit problemen met iemand, tot op vandaag weten we niet waarom”, notities S., p. 5). Verzoeker S. gaf ook toe dat het een loutere veronderstelling van hem betrof dat de ELN zijn neef meenam omdat hij ingenieur is (“Ik ga het u nog eens een keer vragen, heb je enig idee wat de link is tussen uw neef en ELN?”, “ik weet de concrete waarheid niet, het motief, het is een heel grote misdaadorganisatie en nog meer, ik vermoed dat ze een of ander ingenieur nodig hadden, dat is mijn mening, ik kan dat niet bevestigen en eerlijk ik weet het niet.”, “Waarom zouden ze een Ing. nodig hebben?”, “Dat is een veronderstelling van mij want een burgerlijk Ing. die weet over terreinwerken, omwille van de karakteristiek binnen dat domein, want laten we het zo stellen, in mijn land is de situatie als volgt, ze rekruteren vele professionelen, dat is iets datje dagelijks in Colombia ziet”, notities S., p. 9). Ook uit de verklaringen van verzoekster A. en tweede verzoeker W. kan niet blijken dat er een band was tussen de ELN en J. (“Is er ergens een concreet bewijs dat er een link is tussen de neef van uw man en ELN? een link ja?”, “Dat zou ik niet kunnen zeggen op dit moment, dat weet ik niet”, notities A., p. 3; “Wat wordt er binnen de familie gezegd, is er een mogelijke band tussen uw neef en ELN?”, “Dat weten we niet, of hij daadwerkelijk deel uitmaakte van ELN of niet, dat hebben we nooit bewezen gezien en als familie wil je zijn naam niet besmetten,

noch zijn ouders noch wijzelf hebben die band onder woorden gebracht, als familie hoop je altijd het beste dus hebben we hem beschouwd als een van de vele slachtoffers van verdwijningen.”, notities W., p. 10). Daarnaast kan uit geen van de door verzoekers neergelegde documenten die verband houden met de verdwijning van J. – waarvan de bewijswaarde hoe dan ook gering is (zie *infra*) – blijken dat zijn verdwijning in verband werd gebracht met de ELN. Verzoekers tonen met geen enkel begin van bewijs aan dat de ELN J. zou hebben ontvoerd en komen niet verder dan loutere speculatie.

3.5.4. Bovendien worden verzoekers’ veronderstellingen niet ondersteund door objectieve informatie, integendeel. Uit deze informatie blijkt, dat ELN een guerrillaorganisatie is, die voornamelijk opereert op het platteland van Colombia, en in het bijzonder aan de kust in het oosten, in de noordelijke provincies én de landsgrenzen met Venezuela en Ecuador. In het departement Chóco zijn ze verantwoordelijk voor mensenrechtenschendingen. De ELN doen geregeld gerichte aanvallen tegen politiestations, in het bijzonder na het stranden van de vredesonderhandelingen met de overheid in januari 2018. Volgens bepaalde observatoren zouden er recent ook in de steden cellen zijn opgericht. In januari 2019 nam ELN de verantwoordelijkheid op van de aanslag tegen de Nationale Politieacademie in Bogota. Het was de dodelijkste aanval sinds 2003. De ELN zelf beschouwden dit als een legitieme oorlogsdaad waarmee ze proberen om de president terug aan de onderhandelingsstafel te krijgen (*“Rebellengroep ELN claimt bomaanslag Bogota”* van 21 januari 2019; *“Colombia’s ELN rebels say deadly car bomb was legitimate act of war”* van 21 januari 2019; Wikipediapagina *“2018 Colombia police stations attacks”*; Wikipediapagina *“2019 Bogota car bombing”*, Wikipediapagina *“National Liberation Army Colombia”*). Uit de beschikbare informatie blijkt dat ELN zijn acties richt op het bevechten van de Colombiaanse overheid, met andere woorden high-profile en/ of politieke doeleinden. Verder blijkt dat, hoewel het tot de *modus operandi* hoort van ELN om mensen te kidnappen, ze dit doen met het oog op het verkrijgen van losgeld en gaat het meestal om werknemers van grote multinationals, *in casu* oliebedrijven in het oosten van het land (*“colombiareports.com/eln/”*). Verzoekster A. verklaarde geen weet te hebben van een vraag om losgeld (notities A., p. 7) en ook eerste verzoeker S. en tweede verzoeker W. brachten dit niet aan. Volgens de informatie blijkt eveneens dat in recente jaren ELN maar een klein aandeel heeft in de talrijke ontvoeringen die in Colombia vinden, en in de statistieken van 2017-2018 worden ze zelfs niet vermeld (*“colombiareports.com/eln/”*; *“data.colombiareports.com/colombia-illegal-armed-groups-maps/”*). Gelet op voorgaande kan dan ook niet worden ingezien dat een organisatie als de ELN de neef van verzoekers zouden ontvoeren en nog minder omdat hij ingenieur is. Evenmin kan worden aangenomen dat de ELN zich in Bogota zou bezig houden met het intimideren van burgers louter en alleen omdat die op zoek zijn naar een verdwenen familielid, zoals verzoeker S. voorhoudt (notities S., p. 6, p. 9). Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekers belagers zich kenbaar maakten als ELN-leden (notities S., p. 4, p. 6) en daarmee de verdenking op zichzelf zouden laden, temeer de ELN een organisatie is die scherp in de gaten wordt gehouden door de overheid. Dat verzoekers voorhouden dat leden van de ELN zich tegenover een burger als dusdanig zouden identificeren, ondergraaft dan ook nog verder de geloofwaardigheid van hun voorgehouden relaas.

3.5.5. Wat betreft de afwezigheid van een vraag naar losgeld, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat ze *“dit soort toestanden net wilden voorkomen/anticiperen door te vluchten”* en dat er *“op heden ook meer en meer splintergroepering van het ELN opereren met elk hun eigen doelstellingen.”* De Raad kan echter slechts vaststellen dat J. nog steeds vermist is en dat verzoekers geen melding maakten van een vraag naar losgeld bij de in Colombia achtergebleven familieleden, die overigens nog steeds naar J. op zoek zijn.

3.5.6. Zelfs indien wordt aangenomen dat de ELN achter de verdwijning van de neef van eerste verzoeker S. zit en verzoeker S. omwille van de zoektocht naar zijn neef wordt bedreigd door de ELN – *quod certe non* – is niet aannemelijk dat verzoeker S. als enige van zijn familie werd bedreigd (notities S., p. 6) te meer verzoekers niet tot zijn kerngezin behoren. Hoewel de oudste broer van verzoeker S. (de vader van J.) hem zou gevraagd hebben de verschillende zoekacties van diverse familieleden bij te houden omdat dit voor hem moeilijk was gezien zijn wisselende werkuren (notities S., p. 4), was de hele familie bij de zoektocht betrokken (notities S., p. 4-5; document SIRDEC). Bovendien gaf verzoeker S. aan dat de oudste broer van J., namelijk J.J.P.M. (notities S., p. 8), op zoek was aan de grens met Ecuador (notities S., p. 4) en dat de zoektocht op sociale media via onder andere zijn Facebookprofiel verliep (notities S., p. 8, p. 11). Evenwel kan op dit Facebookprofiel geen verwijzing noch vriendschapslink naar zijn broer J., noch enige verwijzing naar een vermiste broer, worden teruggevonden. Hoe dan ook, uit voorgaande blijkt dat de hele familie actief op zoek was naar verzoekers neef J..

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekster A. dat de neef van verzoeker S., J.J.P.M., de hele familie aanwijzingen gaf over de te nemen juridische stappen en zich bezighield met de sociale media, dat de broer en zus van J. tevens een oproep deden op de televisie en dat verzoeker S. nooit op televisie is geweest (notities A., p. 4).

Verzoeker S. is aldus niet het aanspreekpunt of het de spilfiguur in het onderzoek naar J., Verzoekers vage en weinigzeggende verklaringen over het onderzoek dat in Colombia gevoerd werd naar J. kunnen dit slechts bevestigen (notities S., p. 5-7). Aldus kan niet worden ingezien dat verzoeker S. zou worden gevisieerd omwille van de zoektocht naar J., te meer hij beweerdelijk de enige van de familie was met dergelijke problemen.

3.5.7. De geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en de bedreigingen in het bijzonder wordt verder ondermijnd, nu niet kan worden ingezien – noch aannemelijk wordt toegelicht door verzoekers (notities S., p. 6-7, p. 10; notities A., p. 7) – dat verzoeker S. niemand van zijn familie op de hoogte had gebracht van de bedreigingen ten aanzien van hem en zijn gezin, ook niet nadat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Immers is redelijk te verwachten dat verzoeker S. zijn familie, die eveneens betrokken was in de zoektocht naar J., zou inlichten over deze bedreigingen, zodat zij op de hoogte zouden zijn van het gevaar dat zij lopen. De vaststelling dat verzoeker S., zelfs nadat hij Colombia ontvlucht was, zijn familie niet inlichtte over de vermeende bedreigingen die hij zou hebben ontvangen van de ELN omwille van de zoektocht naar J., doch hen gewoon aan hun lot zou overlaten, kan er slechts op wijzen dat verzoeker S. zelf niet aannam dat zijn familie een risico liep en dit hoewel, S. beweert dat zijn familie op heden nog steeds naar J. aan het zoeken is (notities S., p. 10).

3.5.8. Verder valt niet te rijmen dat verzoeker naar aanleiding van de bedreigingen aanvankelijk geen klacht indiende omwille van de intimidatie en uit vrees dat het nog erger zou worden (notities S., p. 9), maar vervolgens wél een klacht indiende op 12 september 2018, de dag van zijn vertrek uit Colombia, terwijl zijn vrouw en kinderen zich nog in Colombia bevonden. Dergelijke vaststellingen ondermijnen de waarachtigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten verder.

3.5.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat de neergelegde klachten, louter eenzijdige verklaringen betreffen van de verzoekers. Hoe dan ook stemt de inhoud van deze klacht niet overeen met de verklaringen van eerste verzoeker S. bij het CGVS. Zo staat in de klacht van 12 september 2018 dat verzoeker ongeveer een maand geleden (dus midden augustus 2018) en opnieuw ongeveer twee weken geleden (dus eind augustus 2018) werd bedreigd door twee kerels op een motor, en dat er op 12 september een zwarte auto langs kwam. Nochtans verklaarde verzoeker S. tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een eerste keer in juli en een tweede keer in augustus zou zijn bedreigd (notities S., p. 4, p. 8). Daarnaast staat er in de klacht niets van wat verzoeker S. verklaarde inzake de aanleiding voor het indienen van zijn klacht, namelijk dat hij 's nachts in het huis van zijn moeder aankwam, dat er geklopt werd op de deur, dat er een steen door de ruit werd gesmeten en dat verzoeker "twee - drie" straten verder een auto zag staan (notities S., p. 8, p. 10). Bovendien maakte verzoeker S. in de klacht geen enkel gewag van een bedreiging vanwege ELN en antwoordde hij zelfs ontkennend op de vraag of hij vermoedens had over de dader(s) of iemand verdenkt, dit terwijl hij wel liet optekenen dat het vermeldenswaardig was dat zijn neef ongeveer 2 maanden verdwenen was (dus midden juli 2018). Dit laatste gegeven strookt daarenboven al helemaal niet met verzoekers' eerdere verklaringen en de inhoud van de andere door hen neergelegde documenten, waaruit blijkt dat J. in de maand mei zou verdwenen zijn. De vaststelling dat de inhoud van de klacht niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker S. gedurende de asielprocedure, ondergraaft niet alleen de bewijswaarde van deze klacht, maar ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

3.5.10. In de klacht ingediend door verzoekster A. op 21 september 2018 – en dus nadat verzoeker S. Colombia reeds had verlaten – wordt verwezen naar feiten van 18 september 2018, terwijl zowel eerste verzoeker S., verzoekster A. als tweede verzoeker W. aangaven dat verzoekster A. op 18 augustus 2018 werd bedreigd (notities S., p. 9; notities A., p. 5; notities W., p. 9). Verder kan niet worden ingezien dat verzoekster A. besliste om klacht in te dienen en hierbij de ELN wel bij naam te noemen, terwijl eerste verzoeker verklaarde dat een klacht indienen de zaak alleen erger zou maken (notities S., p. 9) en tweede verzoeker stelde dat het indienen van een klacht een alert kan veroorzaken (notities W., p. 9). Het document van de nationale politie van 17 oktober 2018 inzake beschermingsmaatregelen toont aan dat er aan verzoekster A. veiligheidsmaatregelen werden aanbevolen en dat verzoekster en haar gezin een zelfbeschermingsgids en verslag van de zelfbeschermingsmaatregelen ontvangen hebben. Het document maakt echter geen enkele melding van de reden voor deze veiligheidsmaatregelen.

3.5.11. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen enkel geloof aan de problemen van verzoekers met de ELN, noch dat zij in geval van terugkeer zouden worden geïmigreerd. Waar verzoekers erop wijzen dat tweede verzoeker W. eveneens een ingenieur is, zoals de verdwenen neef, en vrezen dat hij in geval van terugkeer zou worden ontvoerd (notities S., p. 5-6; notities A., p. 3, p. 7; notities W., p. 11), kan de Raad slechts vaststellen dat er geen enkele concrete indicatie is dat er daadwerkelijk een grond is voor deze (hypothetische) vrees. De loutere verwijzing naar de verdwenen neef volstaat niet, te meer nu niet aannemelijk is dat deze neef door de ELN werd ontvoerd.

3.5.12. De overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De neergelegde paspoorten en identiteitskaarten, de geboorteakte en het uittreksel van de burgerlijke stand betreffen de identiteit en nationaliteit van verzoekers en hun familie.

De documenten met betrekking tot de verdwijning van J. – een attest van het Forensisch Instituut van 19 september 2018, een document van SIRDEC van 23 mei 2018 met update van 30 mei 2018, de aangifte van verdwijning van J. bij de Nationale Politie van 24 mei 2018 – vermelden nergens enig verband tussen de verdwijning van J. en de ELN en kunnen de door verzoekers voorgehouden bedreigingen van de ELN aldus geenszins aantonen. Deze documenten kunnen hoogstens aantonen dat de neef van verzoeker S. verdwenen is. Hoe dan ook wordt de bewijswaarde van deze documenten ondergraven doordat ze onderling inhoudelijke inconsequenties vertonen en op verschillende punten afwijken van de verklaringen van verzoekers. Het neergelegde opsporingsbericht (flyer) betreft de verdwijning van een persoon met de naam J.A.P.M., verdwenen op 17 mei 2018 om 8u30 toen hij op weg was naar zijn werk. De klacht ingediend op 24 mei 2018 bij de Nationale Politie door verzoekers broer Ju. vermeldt dat J. verdwenen is op 21 mei 2018 *“zoals blijkt uit een verslag van SIRDEC”*. Het document van SIRDEC (nationaal formulier voor de opsporing van verdwenen personen) dateert van 23 mei 2018 en in de follow-up van 30 mei 2018 verklaart Ju. dat zijn zoon verdween op 17 mei 2018. In de klacht van 21 september 2018 ingediend door verzoekster A., staat de ene keer dat *“de neef van haar man”* verdween op 17 mei en de andere keer op 18 mei. Wat de datum van de verdwijning betreft, stellen eerste verzoeker S. en verzoekster A. dat dit midden mei 2018 was (notities S., p. 4; notities A., p. 4) en gaf tweede verzoeker W. aan dat het op 17 mei 2018 was (notities W., p. 6). Eerste verzoeker S. en tweede verzoeker W. verklaarden dat Ju., de vader van de verdwenen neef, op 24 mei officieel klacht heeft ingediend (notities S., p. 4; notities W., p. 6). In het neergelegde document van het Forensisch Instituut wordt bevestigd dat verzoeker S. zich op 1 juni 2018 heeft aangeboden om de verdwijning van zijn neef te melden, terwijl de verdwijning reeds was aangegeven op 23 mei 2018 en de naam van verzoeker S. vermeld staat in de update van 30 mei 2018. Bovendien werd dit document afgeleverd op 19 september 2018, wanneer verzoeker S. zich al in België bevond, op vraag van één van zijn broers (verklaring DVZ verzoeker S., punt 17), en dit voor formaliteiten van de Ecuadoriaanse regering. De vaststelling dat de broer van verzoeker S. om een bevestiging van verzoekers aanwezigheid op het Forensisch Instituut zou zijn gaan vragen, nadat verzoeker het land al verliet, valt niet te rijmen met verzoekers' beweringen dat ze niemand in de familie op de hoogte brachten van hun vluchtmotieven en louter zouden hebben verteld dat er zich een werkgelegenheid voordeed in het buitenland (notities S., p. 6, p. 10; notities A., p. 4-5; notities W., p. 8-9). Verzoekers' verklaringen en documenten zijn incoherent, wat de geloofwaardigheid ervan verder aantast.

De door verzoekers neergelegde stukken aangaande verzoeksters medische problemen kunnen de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin aantonen. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoekster, die met ernstige klachten aan de rug kampte, en wijzen erop dat verzoekster een operatie aan de rug diende te ondergaan tijdens de week van het persoonlijk onderhoud, dat er complicaties waren opgetreden en dat heel de familie heeft geleden onder druk van de situatie. Uit een eenvoudige lezing van de respectievelijke notities van de persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat de rugklachten van verzoekster een impact hadden op de verklaringen van verzoekers, noch wordt hiervan melding gemaakt. Voor zover verzoekster medische problemen heeft dient zij zich te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het bij verzoekschrift neergelegd document van Fedasil draagt niets bij tot het door verzoekers' voorgehouden asielrelaas.

3.5.13. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. X) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

3.5.14. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het louter tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht en het formuleren van bonte beweringen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

3.5.15. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.5.16. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

3.5.17. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

3.5.18. De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren (*“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

3.5.19. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Hoewel kan gesteld worden dat het geweld in Colombia nog steeds problematisch is wijzigde de aard en de verspreiding ervan evenwel (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punten 2 en 4).

3.5.20. Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018.

Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10).

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

3.5.21. De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia"* van september 2015).

3.5.22. Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

3.5.23. Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) *"suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services"* (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Verzoekers behoren geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22). Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

3.5.24. Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoekers woonden voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia in Bogotá. Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat IISS schrijft dat Bogotá geen sterke aanwezigheid kent van grote georganiseerde misdaadbendes, zoals bijvoorbeeld wel meer het geval is in Medellín. In plaats daarvan is de criminele wereld bevolkt door kleinere bendes met een veel beperkter bereik, vaak op het niveau van een buurt of een deelgebied ervan. Gewapende groepen met verschillende structuren en grootte, opereren in de perifere regio van de stad, waar de staat in mindere mate aanwezig is, en beïnvloeden er de bevolking en illegale economie, tot het punt dat ze de perifere gebieden bijna controleren (COI Focus 2019, p. 40). Voorts blijkt dat het aantal moorden in Bogotá lager ligt dan in andere steden in het land, maar dat er des te meer sprake is van straatcriminaliteit, vooral gewapende overvallen (COI Focus 2019, p. 41).

Aldus, hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Bogota, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoekers bijgebrachte (kranten)artikelen blijken dat het geweld in Bogota, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK